

CALVINIST ✝ CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

Address all communications to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. — Phone 547-1488 and 547-1489.

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department Ottawa, Ontario, and for payment in cash, Postage paid at Hamilton.

JULY 12th, 1963 — No. 604 — 18th YEAR OF PUBLICATION

De Kracht Vernieuwen

Op 22 en 23 Mei van dit jaar heeft de Bond van Gereformeerde Jeugdverenigingen in Nederland zijn 75-jarig bestaan gevierd. In een keurig uitgevoerd nummer van het bondsorgaan "jong gereformeerd" wordt een uitvoerig verslag gegeven van wat er al zo tijdens deze jubileumviering is gedaan. Ook de verschillende redevoeringen zijn er in opgenomen.

Een der sprekers was drs. J. Firet, een man die heel wat van de jeugd en het jeugdwerk afweet. Hem was opgedragen om op dit jubileum nu eens te zeggen, welke weg het jeugdwerk naar zijn mening in de toekomst moest gaan.

Dat was geen gemakkelijke opgave. Met het doen van zulk een verzoek gaf de bondsleiding te kennen, dat er hier of daar wel iets veranderd dient te worden. Maar wát er veranderd moet worden, en hóe, dat is een andere vraag en het was aan drs. Firet opgedragen op deze vraag een antwoord te geven.

Nu, drs. Firet heeft behartigenswaardige dingen gezegd. Enige van zijn opmerkingen zijn voor ons ook van belang, hoewel hij zich uiteraard richtte op nederlandse toestanden. Allereerst trof ons zijn schildering van de houding van vele christenen in onze tijd. Wij citeren:

"Voor het gevoel van veel christenen is het christelijk leven in de kerken verstard tot een voorstelling, een weergave, een eindeloze repetitie van vroegere zaken. Tweeduizend jaar geleden is er iets gebeurd: het Woord is vlees geworden; Christus is gestorven tot verzoening van onze zonden; de Heer is opgestaan; Hij heeft Zijn Geest uitgestort— tweeduizend jaar geleden. Dat geloven we en dat hebben wij vastgelegd in belijdenisgeschriften en dogmatische formules. Die worden uitgestald, iedere zondag, en daar zitten wij dan tegen aan te kijken. Maar veel christenen hunkeren naar een directe eigen ervaring van de aanwezigheid van God en naar een concrete beleving van de beleden werkelijkheid, dat Jezus Christus gisteren en heden dezelfde is."

Wij moeten van zo'n tekening niet te gauw schrikken. Het is vrij plastisch gezegd, maar als wij de feiten onder de ogen durven zien, is de tekening raak. Dit is maar geen typisch Nederlandse situatie. Dat kennen wij hier eveneens. Wij hebben zo het een en ander in belijdenisgeschriften en dogmatische formules vastgelegd en daar zitten wij nu tegen aan te kijken. En wij verwachten van de jongeren, dat zij ons daarin zullen volgen. Zoals Luther eens gezegd heeft "Het Woord van God zult ge staan laten", zo zeggen wij: "van onze belijdenis moet ge afblijven!"

Dat is goed. Een belijdenis en een dogma zijn geen dingen, die je ieder ogenblik verandert. Meestal zijn zij door de eeuwen gegroeid en die laten wij maar niet in een opwelling omver werpen.

Maar zetten zij ons nog in beweging? Zijn wij er mee samengegroeid en maken zij deel uit van ons bestaan? Die vraag stelde drs. Firet ook, zij het in andere woorden. Hij citeerde onder anderen de Amerikaan Harold Taylor, die na zijn verblijf in Indonesië zei: "Er is (in Indonesië) geen centrale gedachte die de jeugd motiveert de zaken aan te pakken. Soekarno is er niet in geslaagd, een 'nationale identiteit' te geven, waarheen zijn volk zich bewegen kan." En zoals Soekarno gefaald heeft, zo heeft men in Nederland ook gefaald, meent drs. Firet. De spreker is van oordeel, dat over het geheel genomen niets meer heeft om zich één mee te maken, zich te identificeren, zoals dat het geval was toen 75 jaar geleden de jongelingsbond werd opgericht. Toen waren de jonge mensen gegrepen door een réveil en in dat réveil herkenden zij zichzelf, zij waren er één mee.

Soekarno is maar een voorbeeld, maar als voorbeeld kan hij ook voor ons zeer goed dienst doen. In deze zin dan, dat wij ons moeten afvragen of wijzelf (onze jongeren incluis) een "geestelijke identiteit" geven kunnen. Wij hebben het gehoord en gelezen, dat vroegere generaties een élan hadden, dat hen in beweging zette. Is dat er nu niet meer en als het er wel is, waar is het dan te vinden? Is het zo, dat de traditie zo'n grote plaats in ons leven heeft ingenomen, dat wij de grond voor die traditie uit het oog verloren hebben en wij er daardoor wat mee verlegen zitten? Zijn wij, om het nu eens cru te zeggen, met onze belijdenisgeschriften en dogmatische formules buiten het leven komen te staan?

Onlangs is er in de Verenigde Staten een opinie-onderzoek gehouden over de vraag waarom jonge mensen de kerk de rug toekeren. Het resultaat was niet erg moedgevend. Het grootste deel der ondervraagden waren geen onkerkelijken, maar jongelui, die vroeger gewend waren 's Zondags naar de kerk te gaan. De kerk, zo meenden zij, moet meer activiteiten bieden en een plaats zijn waar zij hun vrienden kunnen ontmoeten, anders "vinden zij er niets meer aan". Anderen vonden dat de kerkmensen op zondag "heilig" doen maar gedurende de week hun kerklidmaatschap vergeten. Weer anderen vonden de kerk "vervelend" of verklaarden dat hun ouders hen nimmer stimuleerden.

Het geheel kwam er op neer, dat de kerk de jongelui niet meer interesseert. Eigenlijk, omdat zij iets anders van de kerk verwachten. Wij kunnen het ook anders zeggen, en dan halen wij de woorden van drs. Firet weer aan: "Veel christenen hunkeren naar een directe ervaring van de aanwezigheid van God en naar een concrete beleving van de beleden werkelijkheid, dat Jezus Christus gisteren en heden dezelfde is."

Ook onder ons kunnen wij de klacht horen, dat de belangstelling voor diepere levensvragen afneemt. Achter die vermindering van belangstelling zou wel eens een sterke hunkering schuil kunnen gaan naar een vaste koers, naar een doel, naar een 'identiteit', iets waarmee wij één kunnen worden. Of wilt ge: "een hunkering naar een directe eigen ervaring van de aanwezigheid van God".

Jongeren (en ook oudere mensen) verlangen naar een vastberadenheid. Het geloof is tenslotte een zéker weten en een vást vertrouwen, dat God ons aan de andere zijde van het leven heeft geplaats. Christenen zijn de enige mensen, die naar waarheid kunnen zeggen, dat zij bouwen aan een nieuwe wereld. Niet aan een betere, maar aan een nieuwe wereld.

Hoe dit in de jeugdbeweging organisatorisch tot gelding gemaakt kan worden is een vraag, die zelfs voor iemand als drs. Firet nog niet ten volle is beantwoord. Hij suggereerde het vormen van kleine actiegroepen en kleine bezinningsgroepen, vormingscentra, vormingsleiders, en jeugdconsulenten. Maar dit willen wij graag over laten aan mensen, die verstand hebben van jeugdvorming.

Waar wij het in ieder geval over eens zijn, dat is dat het probleem niet in de eerste plaats wortelt in de organisatievorm maar in ons geloof, in ons hart. Ons kerkelijk leven komt niet tot bloei door de toevoeging van allerlei activiteiten, maar door ons één zijn, onze identiteit met de Heiland. En ons christelijk leven komt niet tot openbaring door te zeggen, dat wij de "Bijbel niet overal bij moeten slepen", maar door een erkenning van de absolute zeggenschap van het Woord van God in alle omstandigheden. Dit is maar geen dogma, waar wij tegen aan zitten te kijken, maar dit is de werkelijkheid waarin Gods ons Zelf heeft geplaatst. Dit te herhalen en ons hierin te verdiepen zal ons, jongeren en ouderen, het élan geven, "de kracht vernieuwen, want het is niet ons plan, maar Gods plan met deze wereld.

D.F.

MASSAAL PIANO-CONCERT

Niet minder dan vijfenzeventig piano's en vleugels kwamen te pas aan een grootse muzikale manifestatie tijdens een piano-festival in Rochester in de Amerikaanse staat New York. Op vele van de instrumenten werd bovendien Quatre Mains gespeeld. De klavieren werden bezet door jongeren tussen acht en zestien jaar.

EEN BELANGRIJKE VRAAG

Onlangs eindigde Ds. J. Kuntz in *Calvinist Contact* van 14 juni j.l. een boekbespreking over een verklaring van het boek *Jozua* met deze klemmende vraag: "Wie heeft de moed om een dergelijke uitgave eens om te zetten in de Engelse taal, voor persoonlijk, gezins- en verenigingsgebruik?" Deze vraag is het nadenken wel waard. We kunnen er niet met een instemmend knikje aan voorbijgaan.

Wanneer wij, studenten, een "termpaper" moeten schrijven en we christelijke lectuur voor ons onderwerp proberen te vinden belanden we in vele gevallen bij Nederlandse boeken. Dit betekent niet dat er hier geen christelijke boeken geschreven zijn over allerlei onderwerpen. U kunt er gemakkelijk een boekenkast mee vullen. De moeilijkheid is echter dat deze boeken minder deskundig zijn. Er worden in dergelijke boeken enige "vrome" opmerkingen gemaakt, naar een paar teksten verwezen en gewezen kerkelijke leiders geciteerd. Daar houdt het meestal mee op. Men kan nu wel zeggen dat de schrijvers goed orthodox zijn, wat ook erg belangrijk is, maar ze moeten toch ook deskundig zijn. U gaat toch ook niet naar een ondeskundig dokter omdat hij een serieus christen is?

Dit ondeskundige schrijven heeft al heel wat kwaad gedaan en vele jongeren geïrriteerd. Ze kregen zo langzamerhand het idee dat geloof en wetenschap mijlen van elkaar verwijderd liggen. Daarom is het van belang dat we aandacht schenken aan christelijke lectuur.

Nu liggen deze zaken in ons nieuwe vaderland niet zo eenvoudig. Want één van de eerste vereisten is deskundige schrijvers. Die liggen niet voor het oprapen. Daarom hebben verscheidene dominees enige arbeid op dit gebied verricht. Ik wil geen kwaad van dominees zeggen, maar met deze arbeid hebben ze soms te hoog gegrepen. Ze hebben, ondanks hun goede bedoelingen, wel eens de grenzen van hun vermogen overschreden. Een beetje meer eerbied voor souvereiniteit in eigen kring is hier wel op zijn plaats. Nu wil ik hun aangeboden diensten niet botweg afwijzen alsof zij zich alleen met "ziele-arbeid" bezig moeten houden. Maar in de wereld van vandaag met zoveel gecompliceerde problemen is het van belang dat de intellectuelen samen werken en samen de problemen bespreken. Er zouden in de toekomst misschien conferenties voor intellectuelen gehouden kunnen worden waar men actuele onderwerpen deskundig bespreekt. Zo'n conferentie doet het zwaard aan twee kanten snijden. Onderwerpen worden deskundig besproken én deskundigen op allerlei gebied komen op de voorgrond. Want het is toch jammer wanneer iemand zijn doctorstitel behaald heeft en zich verder weinig productief maakt voor de christelijke gemeenschap.

Het gevolg zou kunnen zijn dat het gesprokene gepubliceerd wordt of dat een spreker gestimuleerd wordt een boek te schrijven over het onderhavige onderwerp.

Nu zal er weinig animo bestaan om te schrijven indien men van te voren al weet dat het aantal kopers van een bepaald boek gering zal zijn. Boeken schrijven is geen filantropische bezigheid. Er zit ook een financiële kant aan. Vraag en aanbod regelen ook de boekenmarkt. En wat de lezerskring betreft, staat het er onder de immigranten niet te rooskleurig voor. Hoe vaak horen we niet "In Nederland las ik veel boeken, maar hier kom ik er niet aan toe. Er zijn altijd zoveel andere dingen te doen".

Daar zit veel waars in. Maar het is toch niet de enige reden waarom we niet veel lezen. Er zit meer achter.

In Nederland kwamen we op allerlei manier met de boekenwereld in aanraking.. In bijna elk zaterdagnummer van "Trouw" stond een artikel van professor Berkouwer waarin hij dikwijls onze aandacht vestigde op een recente publicatie. De schetsen van de jeugdverenigingen verwezen naar bronnen. Vele deskundige christelijke schrijvers gaven ons geen gelegenheid om in slaap te vallen, want elke keer lieten ze de schijnwerpers vallen op het gebeuren rondom ons. En ze kwamen heus geen mijlen achteraan sloffen.

Zeker, we komen ook hier in aanraking met allerlei problemen. Maar ze blijven toch meestal beperkt tot het gebied van de kerk. Wat daar buiten valt is toch min of meer onbekend terrein. En ook hier geldt het spreekwoord: onbekend maakt onbemind.

Bovendien geven de dagbladen meer feitenmateriaal dan "issues" die achter de feiten verborgen liggen. Hier ligt een belangrijke aanvullende taak voor een christelijk weekblad. Wij moeten voorgelicht worden over hedendaagse problemen en over pas verschenen boeken.

Eén van de grote verdiensten van Kuyper is geweest dat hij in zijn "Drie Starren" de lezers van de "Standaard' 'heeft voorgelicht en ingelicht over allerlei onderwerpen. Hij heeft de "kleine luyden" er bij *betrokken*.

En zie eens wat deze uit-de-kluiten-geschoten kleine luyden nu publiceren!

Iemand zal misschien denken: dit artikel is een lang verhaal. Het doel ervan is het schrijven van boeken, maar er wordt van alles bij overhoop gehaald. Deskundige schrijvers, conferenties voor intellectuelen, voorlichting door de bladen. Ja, want het schrijven van boeken is een co-ordinatie van activiteiten. Door het ene te verwaarlozen kan de christelijke lectuurarbeid een mislukking worden.

Wanneer U een geschiedenis-onderwijzer gehad hebt die de kunst verstond geschiedenis te onderwijzen, dan leest U eerder een artikel over geschiedenis dan wanneer die onderwijzer al tevreden was met het feilloos opzeggen van jaartallen.

En wanneer actuele onderwerpen "leven" onder ons, dan zullen er eerder deskundigen bereid worden gevonden een boek te schrijven, dan wanneer U zich alleen maar interesseert voor het nieuws van een streekblaadje.

Maar we moeten toch nog één stap verder. Er is in Nederland momenteel een actie gaande om twee miljoen gulden bijeen te brengen voor christelijke lectuur voor de onontwikkelde gebieden. Wat ons nu in het bijzonder interesseert is de slagzin waaronder deze actie gevoerd wordt. Deze luidt: "brood voor het hart". Dat is doeltreffend gezegd. Niet alleen omdat lectuur vergeleken wordt met dagelijks brood, maar vooral omdat er sprake is van brood voor het *hart*.

Zeker, dit brood speelt een belangrijke rol in het hoofd. Maar het staat niet los van het hart. Daarom: een goed boek is brood voor ons hart. Een opbouwend boek richt onze gedachten, corrigeert onze ideeën en geeft leiding bij ons handelen. Kortom: het beïnvloedt al de uitgangen des levens die vanuit het *hart* komen.

En omdat een goed christelijk boek brood voor het hart is, is de vraag van Ds. Kuntz zo belangrijk.

Paul Tameling

Dr. Willem Kuyk

Het doet ons Nederlandse hart altijd weer goed als wij van landgenoten horen, die op een of andere wijze de reputatie van ons oude vaderland verhogen. Zo mocht ik een paar weken geleden een gesprek hebben met Dr. Willem Kuyk, die pas werd benoemd aan de Universiteit van Ottawa. Dr. Kuyk werd in 1934 geboren en promoveerde tot doctor in de Wis- en Natuurkunde aan de Vrije Universiteit in 1960. Hij is een man van brede interesse. Zijn studie bepaalde zich niet alleen tot de Wiskunde als vakwetenschap; hij wijdde anderhalf jaar aan de philosophy en logica van de wiskunde. Later volgde hij deze studie op aan de Gemeente Universiteit te Amsterdam met een onderzoek naar de grondslagen der wiskunde, ook vanuit een Christelijk perspectief. Wat allemaal gelukkig ook weer niet zeggen wil dat deze jonge doctor eenzijdig wetenschappelijk van aanleg zou zijn. Hij bleek grote belangstelling te hebben voor sociale en kerkelijke vraagstukken toen ik daarover een balletje opwierp. Zelf is hij momenteel vice-voorzitter van de jeugdraad, een overkoepelend orgaan voor de behartiging van het jeugdwerk in Amsterdam. Onder zijn leiding werd begonnen aan een research project in methodes voor jeugd-groepstudies.

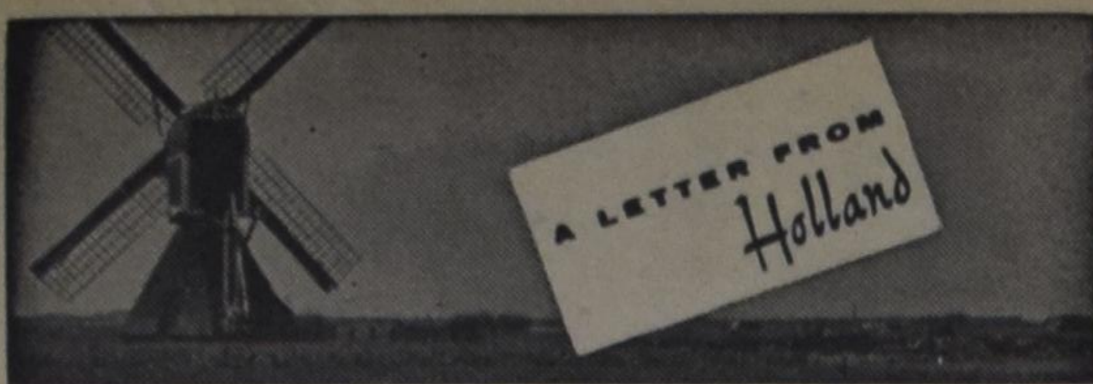
Dr. Kuyk komt naar de Universiteit van Ottawa op een postdoctoral fellowship. Hij zal zich vooral wijden aan research programmas in de Algabraïsche wiskunde. Daarnaast zal hij lezingen houden voor faculteitsleden en een aantal studenten op persoonlijke basis leiden in een aantal z.g. "seminars". Vooral dit laatste trekt hem erg aan: enkele veelbelovende studenten persoonlijk te stimuleren om op hoog niveau hun studie voort te zetten. Dr. Kuyk zal deze arbeid verrichten in samenwerking met Dr. Kleisli voorheen aan de Universiteit van Zurich.

Overigens zal Dr. Kuyk van huis uit alle belangstelling voor zijn werk ontvangen. Want Mrs. Kuyk — een dochter van Prof. Zuidema, maar dat mocht ik niet vertellen — is ook doctoranda in de Wis- en Natuurkunde en doceerde aan de Chr. H.B.S. te Amsterdam.

Zij komen naar Ottawa met een grote dosis belangstelling voor kerkelijke en maatschappelijke toestanden in Canada.

Mogen zij een gezegend en voorspoedig jaar in ons land doorbrengen.

Louis Tamminga.

door Tjits Veenstra

Mijn ene parkiet zingt de hele morgen het hoogste lied. Soms wordt zijn makker moe van het gekwetter en doet een uitval met zijn snavel, dan zwijgt hij drie minuten, neemt een hapje zaad of een teugje water om te bekomen van de schrik en gaat goedsmoeds verder. De dieren beleven een gouden tijd, het graszaad is rijp en er groeit volop muur, twee kostjes waar ze dol op zijn. Mijn balkondeuren staan wagenwijd open, want de zon schijnt vandaag en de temperatuur zal boven de twintig graden Celsius stijgen. De radio-ochtendkrant sprak over goed strandweer, het vakantieseizoen is begonnen. In Scheveningen is Jeugd en Evangelie gestart met twee korte kerkdiensten per week voor de buitenlandse gasten, er wordt Duits, Engels en Frans in gesproken.

Waneer je naar de winkel gaat, heb je kans dat er een briefje op de deur zit: wegens vakantie gesloten. Mijn kapper is naar Zuid-Frankrijk vertrokken, zodat ik veertien dagen lang met haar moet rondlopen, dat nodig moet worden geknipt. Moeder zei midden juni, toen ze jarig was, al, dat ik naar de kapper moest en nu kom ik het komende weekend, een maand later, met hetzelfde haar thuis.

De rozen bloeien, alle hekjes langs de voortuinen zien er donkerrood van, de kamperfoelie geurt in parken, bossen en slootswallen, zelfs de jasmijn en de rododendron zijn nog niet helemaal uitgebloeid. We eten alle dagen aardbeien, hoewel de oogst slecht heet te zijn, er zit rot in de vruchten. De volgende week zijn de echte meikersen rijp. Het belooft een goed appel- en pruimenjaar te worden, de peren staan er niet zo goed voor.

De Rooms Katholieke kerk heeft een nieuwe paus, we hebben de kroning via de televisie kunnen meemaken. Zondagmorgen bad de dominee in de kerk voor onze broeder Paulus de zesde, die tot hoofd van de Rooms-Katholieke kerk wordt gekroond. Er is toch veel veranderd sinds de tweede wereldoorlog, in de dertiger jaren zou men de paus nog niet broeder noemen. De Gereformeerde kerken mogen dan nog niet officieel zijn aangesloten bij de Wereldraad van Kerken, evenmin als de Rooms-Katholieke, zij denken en handelen wèl oecumenisch. En daar komt het tenslotte op aan.

Op 1 juli hebben we hier in Zeist herdacht dat honderd jaar geleden in West Indië de slavernij werd afgeschaft, overigens niet alleen hier, maar in het hele land.

In Zeist zetelt echter de Broedergemeente, de zendingskerk voor Suriname, daarom was de viering hier extra feestelijk. De Surinaamse vereniging "Concordia" is zaterdagavond reeds met de viering begonnen door een feestavond te organiseren. De kerk van de Evangelische Broedergemeente was zondag prachtig versierd. Er werd zondagmiddag een liefdemaaltijd gehouden, waarbij dr. J. F. Einaar, directeur van de gevolmachtigde minister van Suriname in Den Haag en ds. A. C. Prinsen een rede hielden. De burgemeester en een wethouder woonden de maaltijd bij, er werden Hollandse en Surinaamse liederen gezongen, de Surinaamse dames droegen inheemse kleding en hoofdtooi en de beroemde Surinam Gospel Singers verleenden hun medewerking. Maandagmorgen, de officiële dag, zijn op het rond, het centrum van ons dorp, de vlaggen van Nederland en van de overzeese gebiedsdelen gehesen en heeft de burgemeester een toespraak gehouden. Maandagavond werd het feest met een culturele avond besloten.

Vanavond wordt de eerste sprekersavond van het seizoen in het Walkartpark gehouden. Ieder die meent dat hij den volke iets te zeggen heeft, kan daar een kist beklimmen en zijn mening in het openbaar verkondigen. In de maanden juli en augustus wordt de sprekershoek wekelijks gehouden, beurtelings op woensdagavond en zaterdagmiddag. 't Is altijd een hele drukte. Buitenbeentjes in de politiek of in de religie uiten er soms de meest absurde ideeën en worden dan prompt door het publiek in een debat betrokken.

Ondertussen hebben we nog steeds geen nieuw ministerie. Mr. De Kort heeft na drie weken proberen zijn opdracht terug gegeven. Hij had gestreefd naar een vijfpartijen regering, maar de protestants-christelijke partijen en de liberalen — de regeringspartijen wier beleid volgens de uitslag van de verkiezingen was goedgekeurd — voelden er niet voor.

Mr. De Kort bleef het toch proberen, tot zijn partners ronduit verklaarden, dat ze niet wilden. Toen heeft hij de Partij van de Arbeid zonder opgave van redenen aan kant geschoven. Het briefje, waarin hij dat deed, bereikte de fractie-voorzitter van de P.v.d.A. pas, nadat hij via de pers had vernomen, dat Mr. De Kort de V.V.D. als regeringspartner had gekozen. En dat terwijl de P.v.d.A. zijn instemming met het regeringsprogramma had betuigd en de V.V.D. nog niet. Zelfs de Katholieke Volkspartij, waarvan Mr. De Kort fractievoorzitter is, vond die handelwijze niet elegant. Toen heeft de formateur zijn opdracht maar teruggegeven. De Koningin heeft nu prof. dr. L. J. M. Beel benoemd tot informateur, en hem gevraagd of hij spoed wil betrachten. Hij heeft in 1959 de weg voorbereid voor het formeren van het kabinet De Quay en de kans is vrij groot, dat we een tweede kabinet De Quay krijgen. Hopelijk kan ik u in mijn volgende brief berichten wat er uiteindelijk uit de bus is gekomen.

Een weduwe uit Schinnen in Z.-Limburg heeft haar 67-jarige knecht zodanig verwaarloosd dat hij van gebrek is gestorven. Zij was boerin en hij landarbeider. Zij was daarvoor door de rechtbank van Maastricht tot vier jaar gevangenisstraf veroordeeld, maar ging in hoger beroep. De rechtbank van Den Bosch moest de zaak toen behandelen. Bij de rechtszitting bleek, dat het hele dorp van de verwaarlozing op de hoogte was, maar dat iedereen bang voor de weduwe was en niets durfde doen. Een politieman verklaarde nu, dat ook de overleden echtgenoot van de verdachte er destijds vuil en verwaarloosd had uitgezien en een oude landarbeider van 71 jaar die vijf weken bij haar had gewerkt vertelde, dat de gestorven arbeider Theike Otten in de koeienstal in een voerbak sliep, nooit genoeg te eten kreeg, vuile kapotte kleren droeg en zelf zijn ouderdomspensioen nooit in handen kreeg. De advocaat-generaal beschuldigde de weduwe van doodslag en eiste een straf van zes jaar. De rechter handhaafde de eerder gegeven straf van vier jaar met aftrek.

De bekende zanger en acteur Hans Kaart is op 43-jarige leeftijd plotseling overleden. Hij lag in Lugano in een ziekenhuis en moest een ooroperatie ondergaan. Tijdens die operatie, die uitstekend verliep, bleef zijn hart plotseling stil staan. Hij was de hoofdrolspeler in de bekende Nederlandse film "Fanfare", daarin was hij de waard die altijd in de lach schoot en daarmee de woede van zijn tegenspeler opwekte.

Bezitters van het einddiploma h.b.s., h.t.s. (hogere technische school) en van de hoofdacte kweekschool zullen voortaan theologie kunnen studeren, al moeten ze dan wel een voortentamen voor latijn afleggen, de Tweede Kamer heeft een amendement van een wetsontwerk tot herziening van de regeling van de toelatingseisen tot universitaire examens van deze strekking aanvaard.

Op 22 oktober zal de Stichting Nederlands Onderwijs Televisie starten met school-televisie. De lessen zullen twintig minuten duren en op dinsdagmiddag worden gegeven. Voorlopig komen er zes gerichte uitzendingen per jaar, 2 protestants-christelijke, 2 rooms-katholieke, 2 neutrale, de overige uitzendingen worden algemeen. Men heeft de schooljeugd onderverdeeld in 4 groepen naar leeftijd en ontwikkeling, ieder groep krijgt 2½ uur zendtijd per jaar. Er worden zes vakken gegeven.

De Nederlandse Spoorwegen hebben in 1962 voor het eerst met verlies gewerkt. Het railbedrijf had een tekort van 34,6 miljoen gulden. De spoorkaartjes zullen dan ook wel duurder worden.

In Almelo zat een paartje in een bosje bij een tunneltje te minnekozen en ontdekte daar een tas met vreemde instrumenten. Ze brachten hem naar het politiebureau, de instrumenten bleken het gereedschap van een inbreker. De politie bracht de tas terug naar de plek waar hij werd gevonden en betrok de wacht. De volgende morgen kwam de eigenaar zijn tas halen, hij werd gearresteerd en bekende dat hij tijdens een inbraak was gestoord en de tas toen in het bosje had verstopt.

De laatste tijd zijn de smokkelaars naar West-Duitsland van koffie overgegaan op kuikentjes van doorgaans 2 dagen oud. Er zijn in totaal al 18 duizend diertjes in beslag genomen, ze moeten dan worden gedood. De laatste keer waren het er elf duizend tegelijk. De bevolking van het grensgebied heeft tegen het doden van de diertjes fel geprotesteerd. Overigens worden de diertjes zo onmenselijk slecht vervoerd, dat de helft bij de inbeslagname al was gstorven. Een nare handel, die zo snel mogelijk moet worden uitgeroeid.

In Stellendam heeft men weer een archief. Het was bij de stormramp in 1953 doornat geworden en in een cichoreifabriek gedroogd. Toen zat het zo onder de modder dat het onleesbaar was geworden. Twee mensen hebben twee jaar hard gewerkt om het weer in orde te krijgen. Ze deden het Pro Deo en kregen een boekje als aandenken.

De Amsterdamse studenten zijn een actie begonnen voor meer kamers. Eén student gaat twee dagen en twee nachten in een enorme ton op Den Dam wonen. De ton is beplakt met affiches die op de kamernood wijzen en de tonbewoner zal formulieren uitreiken, waarop mensen die een kamer beschikbaar willen stellen, zich aan kunnen melden. Ondertussen zal er een even grote ton op een wagen door de stad worden gereden met daarop de woorden: Studenten zoeken kamers en zolderruimte. De bespeler van de poppenkast op De Dam zal voorstellingen geven die op de kamernood betrekking hebben en 3400 winkeliers zullen raambiljetten aanbrengen waarin Amsterdammers worden aangespoord kamers beschikbaar te stellen.

Onze luchtmacht is nog steeds bezig zijn 50-jarig bestaan te vieren. Maandagmiddag heeft de Koningin op Soesterberg een défilé afgenomen, ze werd ontvangen door haar eigen echtgenoot, prins Bernhard, want hij is inspecteur-generaal van de Koninklijke Luchtmacht. Er was een grond-défilé van luchtmachtpersoneel en een luchtdéfilé dat werd geopend door een oude Fokker C-5, die we van de Zweedse Luchtmacht hadden geleend en die werd gevlogen door een Zweedse piloot. 's Morgens werden de gevallenen herdacht bij het monument, voor het eerst waren daarbij ook de nabestaanden van de gevallenen aanwezig.

PROF. BEEL BEGON GESPREK MET VIER FRACTIELEIDERS

Donderdag 4 Juli is de kabinetsinformateur Prof. Dr. L. J. M. Beel in zijn woning in Wassenaar zijn aangekondigde gesprek begonnen met de fractieleiders van de K.V.P., de V.V.D., de C.H.U. en de A.R.P. Op de foto v.l.n.r. voor het begin van het gesprek: Mr. E. H. Toxopeus van de V.V.D., Dr. W. L. M. de Kort van de K.V.P., Prof. Beel, Mr. H. K. J. Beernink van de C.H.U. en de heer H. van Eijsden van de A.R.P.

CALVINIST-CONTACT
DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY
P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone 547-1488 and 547-1489

Editorial Committee: Revs. J. Geuzebroek (president), F. Guillaume, Dr. R. Kooistra, J. Van Harmelen, A. H. Venema (secretary).

Managing Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ont.
Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Saturday before date of issue.
Subscription price: $ 4.00 per year.
All communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Wouter in Ballingschap

Wouter heeft de postbode gebeten. Dit is reeds de tweede maal! Wij hebben een dure postbodebroek moeten betalen, een zwarte met een rode bies. En dat is nog niet alles: Wouter moet de deur uit! En dat doet pijn!

Wouter is onze hond, een trouwe en levendige Duitse herder. Zes jaar geleden kwam onze oudste zoon — toen nog niet getrouwd — er mee thuis. Hij was meteen de vriend van het hele gezin. Katrien vond, dat het beest precies op een van haar oud-ooms in Holland leek, en dat besliste over de naam: Wouter heette onze nieuwe aanwinst.

We zijn allemaal aan hem gehecht, en niet zo'n beetje ook! Ik heb het zelf niet zo heel erg begrepen op honden. Ik heb er onaangename ervaringen mee gehad. Maar Wouter is een prachthond! Wat een edel karakter! Och, hij heeft wel eens zijn kuren, maar die hebben we allemaal.

Vooral Katrien heeft heel wat met het beest opgetrokken. Liefderijk heeft ze hem verpleegd, toen zijn poot gebroken was, nadat hij uit het zijraam van onze rijdende auto gesprongen was, omdat hij een kat op straat zag. Ze praat tegen hem, alsof hij een medemens is. Eens betrapte ik haar erop, dat ze hem over de preek van Zondag vertelde! En Wouter zat maar vriendelijk te luisteren met de tong uit de bek, welwillend te knipogen en te kwispelstaarten.

Wouter is een en al vriendelijkheid en verdraagzaamheid. Hij doet geen vlieg kwaad. Zijn enige afwijking is, dat hij op voortdurende voet van oorlog leeft met katten, postbodes en dominees. En dat heeft 'em de das omgedaan.

Je leest het vaak in de kranten, dat postbodes en honden elkaar niet verdragen. Ik heb me dikwijls afgevraagd, hoe dat toch komt. Als de melkboer of de bakker komt, blaft Wouter verheugd: — Whaa! Maar de postbode is nog niet ons huis genaderd, of Wouter legt zijn oren in de nek, ontbloot zijn sterk gebit en gromt vervaarlijk en gevaarlijk: — Grroe! En nooit bij ons weten heeft de goede mailbezorger het beest iets gedaan. Vanwaar dan toch die vijandschap? Dat is ons voortdurend probleem geweest, omdat we voelden aankomen, dat de situatie onhoudbaar werd. Is het de vastberaden tred, waarmee postbodes zich naar brievenbussen en huisdeuren begeven? Ziet de trouwe waakhond daarin wellicht een bedreiging van de huisvrede? Het is mogelijk. Hoewel ik het ook niet onmogelijk acht, dat Katrien de oorzaak is van de haat van Wouter tegen brievenbestellers. Immers, Wouter heeft het vrouwtje meermalen zien zuchten, als ze de brieven uit de bus haalde en ontdekte, dat de mail bestond uit rekeningen en reclame-aanbiedingen. Zo kan hij de postbode zijn gaan zien als de snoodaard, die moedwillig en wreed Mrs. Dof poogde verdriet aan te doen. Je weet maar nooit, wat er in zo'n hond omgaat.

Maar Katrien verwerpt uiteraard deze theorie. — Als dat de oorzaak zou zijn, zegt ze, — hoe verklaar je het dan, dat Wouter ook zo'n hekel heeft aan de dominee? Die bezorgt toch geen rekeningen en reclame?

Dat is niet tegen te spreken. Het gedrag van Wouter ten aanzien van onze geliefde herder en leraar is niet te verklaren. De dominee heeft hem nooit een strobreed in de weg gelegd. En als wij het nou altijd over de man hadden en op hem afgaven, dan zou het nog te begrijpen zijn, dat de hond er wat van opving en zich op zijn manier aan de zijde van de familie schaarde. Maar — al zeg ik het zelf — wij horen niet bij die pietluttige criticasters, die altijd afgeven op dominee en kerkeraad en gemeente. Hetgeen natuurlijk niet betekent, dat we altijd critiekloos zijn.

IMMIGRANTEN-MIJMERINGEN

Verleden jaar kwam dominee op huisbezoek met de wijkouderling. Bij het heengaan had hij geen tijd, om zijn jas aan te trekken, want Wouter brak los en vloog achter onze leraar aan. Deze nam een sprong en zette het op een lopen. Op tijd bereikte hij de voordeur, snelde naar buiten en zijn car in. Hijgend en verontwaardigd voegde hij me toe vanuit de veilige beslotenheid van zijn Pontiac: — Dat mormel van jullie hoort thuis achter het ijzeren gordijn ;hij is tegen de geestelijkheid.

Sinds die tijd hebben we de predikant zeer zelden in onze straat gezien. Zijn kuiten en zijn broek zijn hem te dierbaar.

We vonden het bepaald ontactisch en ongepast, dat de dominee grinnikte, toen we hem het droeve feit meedeelden, dat we Wouter zouden moeten missen. — Het moge hem goed gaan in zijn ballingschap, sprak hij monter.

Na het tweede ongelukje met dezelfde postbode hebben we een inspecteur van de posterijen op bezoek gehad en vervolgens een inspecteur van politie. Inspecteur nummer één deelde ons mede, dat zolang als wij een gevaarlijke hond herbergden, onze postbezorging zou worden gestaakt, en dat we van nu voortaan onze mail aan het postkantoor konden ophalen; loket "General Delivery". — Wouter, Wouter, wat doe je ons wat aan, zuchtte Katrien. Het beest in kwestie knipoogde bemoedigend en stak voldaan de tong uit.

De tweede inspecteur kwam met een zeer tragische boodschap: Binnen een week moest de hond worden afgemaakt òf verwijderd naar een oord, dat niet minder dan vijftig mijl van onze stad af lag. Wat een slag voor de familie! Wouter doodschieten of vergassen, daar dacht natuurlijk niemand aan. Dut zat er niet anders op dan een kosthuis voor hem te zoeken ergens ver weg. Dat laatste bleek niet zo moeilijk te zijn. Hendrik Geerlings, een oude vriend van me, woonde op een farm ongeveer tachtig mijl ten Zuiden van onze stad. Die had ons eens bezocht met zijn vrouw en zijn bewondering uitgesproken over het postuur en karakter van Wout. Hij had hem toen zelfs willen kopen.

We belden Hendrik op en vertelden hem het verhaal. Hij kon Wouter gratis krijgen, als hij hem kwam halen. De afspraak werd gemaakt, dat hij hem Zaterdagmorgen zou komen ophalen.

De laatste dagen voor zijn ballingschap werd Wouter schandelijk verwend, Hij kreeg extra botten met veel vlees eraan. De kinderen kochten hem suikerklontjes en toffees.

Het werd Zaterdagmorgen. In somber zwijgen aten we ons ontbijt. Katrien wilde helemaal niet eten.

Klokslag tien uur stopte Hendrik Geerlings voor onze deur. Hij was de enige, die in een opgewekte stemming was. In een oogwenk was hij de beste vrienden met Wouter, en toen het bange ogenblik van het afscheid gekomen was, liep Wouter verheugd zijn nieuwe baas achterna en zijn ballingschap tegemoet. Hij blafte een paar keer vriendelijk en wuifde ons toe met zijn staart, om vervolgens vrijwillig de auto in te stappen en plaats te nemen op de achterzitting. Katrien en de jongste kinderen pinkten een traan weg, en zelf kreeg ik een hoestbui. De familie Mol kwam ook naar buiten, om Wouter voor de laatste maal te groeten. Ook voor onze vriendelijke buren had hij nog een vriendelijke blaf. Trots als een koning zat Wouter in zijn eentje achterin.

Toen, juist toen, reed de dominee onze straat in en stopte bij ons huis.

In maanden was hij niet in onze buurt geweest. Dit was bepaald geen toeval. Ziende, dat zijn aartsvijand al in een auto zat, stapte de weleerwaarde uit, groette ons allen minzaam en sprak plechtig in de richting van Wouter: — Wees gegroet, hondebeest; het ga je wèl in ballingschap.

De dominee had beter kunnen zwijgen of nog beter kunnen wegblijven, want toen Wouter de stem van zijn tegenstander hoorde, keek hij om, liet zijn gaaf gebit zien, gromde en nam een dreigende houding aan.

Op dat ogenblik kwam de postbode de hoek om....

— Nu werd het Wouter toch te machtig! Hij sprong naar voren, wrong zich door een openstaand raampje en belandde op straat. Hij vloog op onze herder af. Deze maakte op zijn beurt een sprong en bereikte zijn car net op tijd. Hij stortte zich naar binnen. Toen Wouter zich deze prooi zag ontglippen, rende hij op de postbode af. Deze zag het gevaar ook juist op tijd. Hij klom in de dichtstbijzijnde telefoonpaal, net buiten het bereik van Wouters tanden. Woedend cirkelde het getartte dier om de paal heen, terwijl de brievenbesteller tussen het blaffen door om hulp riep.

Met moeite kregen we de balling weer in de auto. De postbode kwam trillend naar beneden en de dominee reed met een strak gezicht weg. Dit verschafte ons nog een tikkeltje vreugde temidden van ons verdriet.

Even later reden ook Henk en Wouter weg. Onze geliefde herdershond keek niet meer op of om, zo diep was hij verzonken in wraakdromen over postbodes en predikanten.

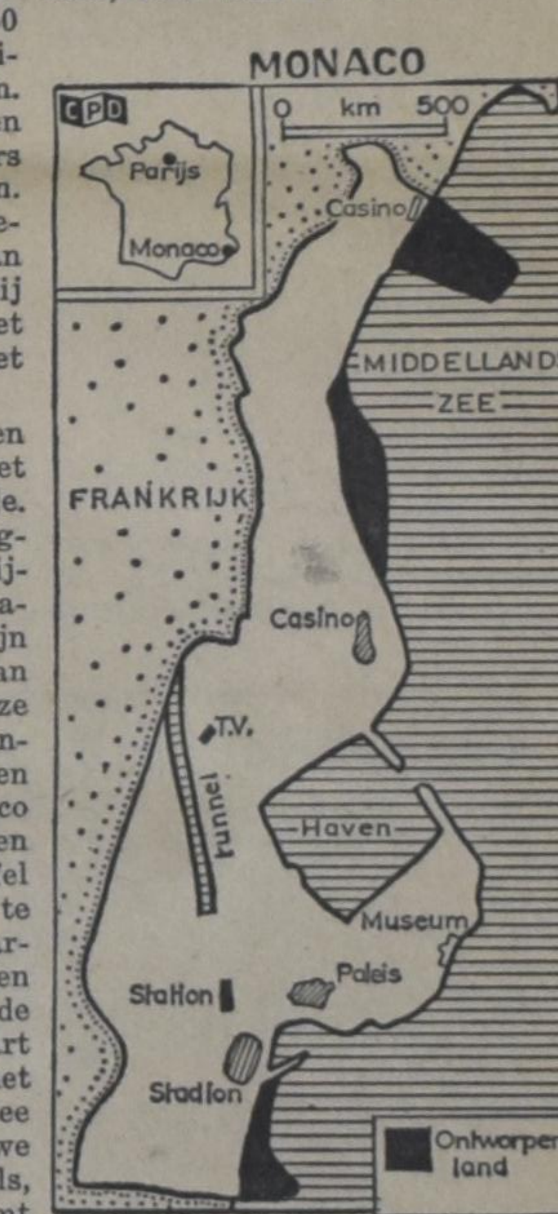
Verslagen keerden we in huis terug. Dit was een zware morgen . . .

Arie.

Monaco barst uit zijn Grenzen

Het miniatuurstaatje Monaco heeft het benauwd. De ruzie met Frankrijk is verwaterd en daar maakt men zich dus geen al te grote zorgen over. Men heeft echter zorgen over meer dan 50 treinen die dagelijks door het miniscule vorstendommetje denderen. Die treinen moet men kwijt en daarom komt er een tunnel dwars door het halve vorstendom heen. Aan deze tunnel wordt thans gewerkt en de 22.000 inwoners van Monaco zijn er wat trots op. Zij zijn het enige land ter wereld met een tunnel door de helft van het land!

Jaarlijks bezoeken 2 miljoen toeristen Monaco, maar dat is niet de enige bron van het landje. Vanwege de bijzondere belastingwetgeving zijn er heel wat bedrijven in Monaco gevestigd; o.a. ceramiek, glas, parfum en plastics zijn enkele van de voortbrengselen van Monaco. De uitbreiding van deze bedrijven, plus het toenemend aantal bezoekers, bezorgen Monaco een groot gebrek aan ruimte. Monaco is bezig uit zijn 'jasje' te barsten en daarom zijn er plannen op tafel gekomen om het grondgebied uit te breiden. Aangezien men bezwaarlijk een stuk Frankrijk kan kopen is de uitbreiding gezocht in de richting van de zee. Op onze kaart geven wij een overzicht van het grondgebied dat Monaco op de zee wil gaan veroveren. Het nieuwe land moet plaats bieden aan hotels, fabrieken en woningen. Er komt ook een grote torengarage met plaats voor meer dan 600 auto's. Al met al zijn het de grootste werken in de geschiedenis van Monaco, een ware revolutie!

Listige Communistische Propaganda

Wie gelegenheid heeft zo nu en dan kennis te nemen van het Russische propaganda-materiaal dat in de wereld wordt verspreid, zal de Russen de lof niet kunnen onthouden dat zij voor ieder land afzonderlijk het materiaal weten te kiezen, waarvan verwacht mag worden dat het daar het best aanspreekt.

Door de Russische Ambassade in de Verenigde Staten wordt uitgegeven "Soviet Life Today", een geïllustreerd maandblad van groot formaat met prachtige illustraties. Op de omslag van het januari-nummer vindt men een mooie kiek van een aardige jongen en meisje die op zichzelf al een sympathieke indruk maken.

Het knapste stukje propaganda voor Amerika is echter een foto over twee pagina's waarop een aantal Russische hoogwaardigheidsbekleders, met Chroestsjew in hun midden, die staan te applaudiseren.

Met grote letters staat boven deze afbeelding: "Van het Volk, door het Volk, voor het Volk". Dit was een gevleugeld woord van Abraham Lincoln, een van de meest geliefde Amerikaanse presidenten, wiens geboortedag nog steeds wordt herdacht. In de maand waarin dit gebeurt, publiceren de Russen deze prent onder dit opschrift. Uit de tekst blijkt dat het applaus geldt: "Werker Victor Yermilov, een lid van het Centrale Comité van de Partij, De eigenaar van zijn fabriek, De meester van zijn land, De maker van zijn toekomst".

Op deze wijze tracht men Amerikanen te doen geloven dat dit grote ideaal van deze grote Amerikaanse president vandaag in Rusland volle wekelijkheid is.

In het maart nummer, dus kort voor Pasen, komt, ook weer over twee pagina's, een uitstekende kleurenfoto voor van een prachtig schilderij van de Russische schilder Alexander Ivanov, die leefde van 1806-1858 "Christus verschijnt aan de mensen". Toen deze schilder leefde waren er natuurlijk nog geen communisten, maar het is opmerkelijk hoe men de kunst van deze man voor propagandistische doeleinden weet uit te buiten. In de eerste plaats wordt opgemerkt dat zijn schilderijen "blijk geven van een in hoge mate ontwikkeld sociaal bewustzijn". En dan volgt: "Zijn bezorgdheid voor de armelijke conditie waarin zijn geboorteland verkeerde en zijn hartstochtelijk verlangen naar vrijheid en geluk voor de lijdende mensheid leidden hem tot het thema van de ethnische bevrijding van de mens. Gedurende ongeveer 20 jaar heeft hij gewerkt aan zijn enorm schilderij 'Christus verschijnt aan de mensen'. Zijn klassieke levensbeschouwing was verantwoordelijk zowel voor het Bijbelse onderwerp als het geestelijke antwoord dat hij gaf. Maar in deze godsdienstige vorm werd weergegeven de noodzakelijkheid van een sociale verandering, de begeerte van de mens naar vrijheid. Zo kan worden gezegd dat Ivanov een visioen schilderde van de wereldharmonie van de vrije mensheid. Ivanov maakte meer dan 600 schetsen van menselijke vormen bij de voorbereiding van dit schilderij, die op zichzelf kleine meesterstukken zijn. In zijn gebruik van kleuren was hij zijn tijd tientallen jaren vooruit; in dit opzicht werd hij niet geëvenaard".

Zo weten de communisten zelfs een schilderij van de opstanding van Christus aan te passen aan hun propaganda, evenzeer als dat het geval is met de woorden van een in Amerika zeer populaire president.

Dit is ongetwijfeld een zeer listige manier om de weerstand bij mensen, ook bij christenen, die niet dieper doordenken, te doen verslappen.

(ICN)

EERSTE WESTFRIESE MARKTDAG IN SCHAGEN

In Schagen in de kop van Noord-Holland is begin Juli de eerste Westfriese marktdag van het seizoen gehouden, waaraan o.m. een optocht en een Westfriese maaltijd waren verbonden. Foto: Onder grote belangstelling trad er een Westfriese dansgroep op met oude dansen.

VAN ZEE TOT ZEE

Geschiedenis van Canada (11)

DOOR REV. G. RIENKS

Verkenning van het Westen

Terwijl in het Oosten van Amerika de revolutie woedde (1775—1783) en nadien steeds meer Loyalisten zich vestigden in de Canadese kustprovincies en langs de St. Lawrence, waagden pioniers en coureurs-de-bois zich steeds verder in de eindeloze wildernis van het Westen en schreven daardoor een nieuw hoofdstuk van de Canadese geschiedenis. Het is boeiend om hun spoor te volgen of hun reisverslagen door te bladeren. Wat heeft deze "padvinders" bezield? In ieder geval hebben ze, bewust of onbewust, medegewerkt aan de grote opdracht die God de mens had gegeven: "vervult de aarde en onderwerpt haar".

Er waren verschillende omstandigheden waardoor deze drang naar het Noord-Westen en het Westen was te verklaren. Na de val van Quebec (1759) waren vele Franse pelshandelaren teruggekeerd naar het moederland en zakenlieden van New England hadden hun plaatsen ingenomen. De kansen lagen voor het grijpen! Daar waren de honderden Frans-Canadese coureurs-de-bois die ter beschikking stonden. Zíj kenden de geheimen van de wildernis, zíj waren de vrienden der Indianen en hadden een ongelooflijke bekwaamheid om met hun lichte cano's van berkenbast ook de meest onstuimige rivieren te bevaren. Daarbij kwam dat de kooplieden van Montreal nu Engeland als achterland hadden en de Engelse producten waren beter en goedkoper dan de Franse. Tenslotte was door de Vrede van Versailles (1783), die een einde maakte aan de strijd van Engeland met de Dertien Kolonies, de route naar het Zuiden afgesneden — en zó trok men naar het Noord-Westen! Daar lag trouwens ook het meest onbeperkte domein van de bever.

De "Nor' Westers", zo noemden zich deze kooplieden van Montreal en er waren vele bekwame mannen onder hen. Alexander Henry, de gebroeders Frobisher, James Mc Gill, die met zijn fortuin de grondslag legde voor de McGill Universiteit, Peter Pond, die als eerste Lake Athabasca bereikte (zie kaartje), een tocht van 1800 mijl per cano vanaf Grand Portage, aan het uiteinde van Lake Superior. Zij bouwden een nieuw imperium en het was door hun toedoen dat tenslotte de kusten van de Noordelijke IJszee en van de Grote Oceaan — de Pacific — werden bereikt.

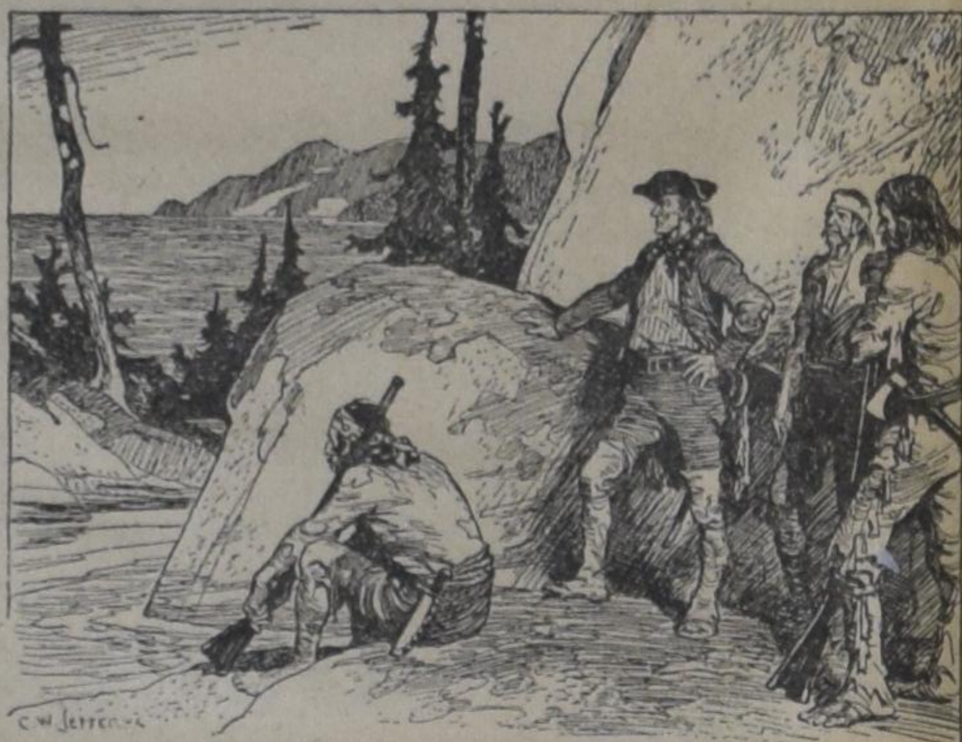
De Trans-Canada cano-route.

Wji zijn tegenwoordig trots op onze Trans-Canada Highway — maar wat denkt U van een cano-route over zo'n afstand? En dat was het dat de Nor' Westers moesten organiseren. De cano's die men gebruikte waren ongeveer 10 tot 12 meter lang met een bemanning van twaalf of meer. De lading van 4 à 5 ton bestond uit goederen als ruilwaar op de heenweg en op de terugtocht uit huiden. Uiteraard was het laden een kunst op zichzelf. Montreal was het uitgangspunt. Op het uiteinde van het eiland van Montreal stond de kapel van St. Anne, de beschermelinge van de voyageurs, waar de meesten even aanlegden voor de avontuurlijke tocht begon. De route was de Ottawa rivier, Lake Nippissing en dan de Grote Meren. De fourage was uiterst belangrijk. Deze bestond uit gedroogde bonen, later uit mais en in het verre Westen uit gedroogd buffelvlees — Pemmican. De belangrijkste handelspost was Grand Portage (kaartje). Daar ontmoeten ze de "Winterers", de mannen die de gehele winter in de wildernis waren gebleven als pelsjagers en om handel te drijven met de Indianenstammen. Het verblijf op de Portage was een vrolijke tijd na de moeizame tochten. Daar werden ook nieuwe contracten gesloten.

Het welslagen van de route hing af van de ervaren Frans Canadese canobemanning. Zij roeiden onvermoeid weken aaneen 12, 15 en zelfs 18 uur per dag of droegen cano en ballast over een rotsachtige portage. Beroemd waren ze om hun voyageursliedjes. Een goede zanger werd zelfs wel extra betaald, zo belangrijk was het lied voor het rhythme van de roeiriemen. Fransman en Engelsman werkten samen aan het grote project van de "Nor' Westers".

Het kon echter niet anders of deze Nor' Westers moesten in conflict komen met de mannen van de **Hudson Bay Company.** Dezen hadden het monopolie opgeeist over heel het gebied rondom de Baai. De kooplieden van Montreal lieten posten bouwen langs de rivieren die uitliepen in de Hudson Baai. Voor de Indianen was het veel gemakkelijker hun huiden te verhandelen op zo'n post dan de lange tocht te maken naar de Baai. Een hevige concurrentie ontstond. Verachtelijk werden de Nor' Westers "pedlars" — marskramers — genoemd door de mannen van de oude H.B.C. Het gevolg was echter dat deze Company — de H.B.C. — zijn traditionele politiek moest wijzigen, n.l. te wachten op hun posten rondom de baai, totdat de Indianen hun pelsen te koop aanboden. Nu moesten ze zelf het binnenland intrekken. De post Cumberland House werd gebouwd in 1774 en Samuel Horne ontdekte op zijn verkenningstochten in dienst van de H.B.C. de monding van de Coppermine rivier en bereikte daarmee de kust van de Poolzee.

Concurrentie en de behoefte aan organisatie bracht de kooplieden van Montreal — de Baronnen van de West — er toe zich te verenigen in de **"North West Compagnie"** in 1784. Het was de eerste Canadese Naamloze Vennootschap en deze Compagnie speelde een grote rol in de verdere uitbreiding van de pelshandel en in de ontdekking van het verre Westen.

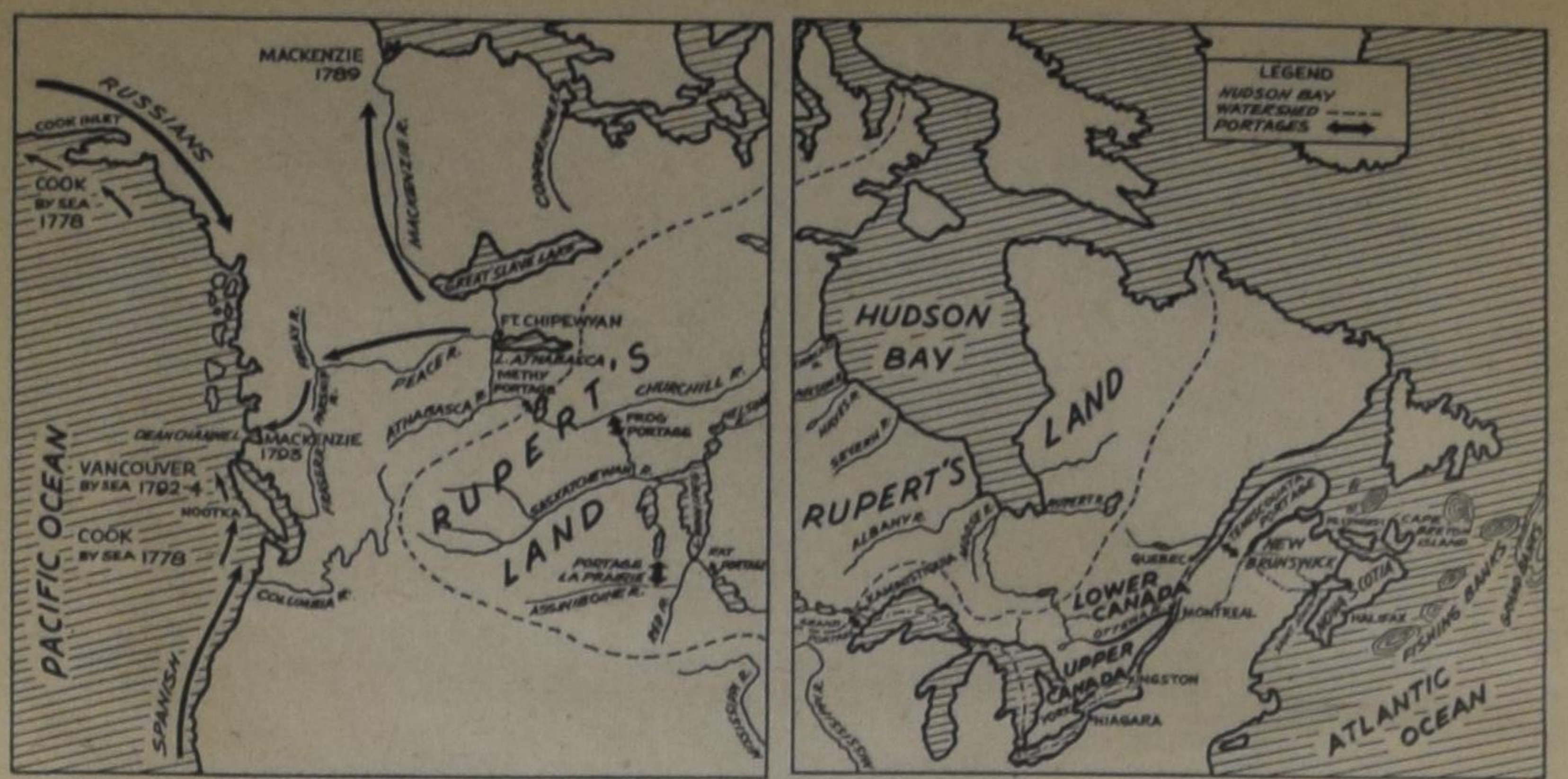

22 Juli 1793 — Mackenzie bereikt de Westkust over land.

Canada Westkust verkend van de zee-zijde.

De westelijke kust van Canada was voor de zeevaarders van Europa nog een onbekend gebied. Wel hadden Russische handelaars, die van Siberië waren overgestoken, de Westkust van het Noord-Amerikaanse continent verkend tot aan Californië. Het was vooral omdat de huid van de zee-otter zeer gezocht was op de Chinese markten dat deze kusten aantrekkingskracht hadden.

In 1778 waagde **Kapitein James Cook** zich met twee kleine schepen, de "Resolution" en de "Discovery", tot hoog in het Noorden langs de Canadese kust. Cook was een bekwaam sterrekundige, stuurman en cartograaf. Enorm belangrijk was het ook dat hij de op lange zeereizen zozeer gevreesde ziekte, n.l. scheurbuik, wist te overwinnen.

Trans-Canada cano route en verkenning van de West 1775—1800.

Op zijn tocht langs de West legde Cook aan in een haven op het Vancouver-eiland, die thans de naam Nootka draagt. Vandaar ging hij Noordelijker. Het doel van de tocht was een waterweg te vinden die de Stille Oceaan — de Pacific — verbond met de Atlantische Oceaan. Velen hadden daar al naar gezocht. Maar ook Cook's poging mislukte. Voorbij de Bering Straat stootte hij op een wal van ijs. Blijkbaar was er geen passage die ver genoeg van de Poolcirkel af lag om bruikbaar te zijn. Toch was deze reis van Cook belangrijk voor de verdere ontwikkeling. Hij was de eerste die deze kusten nauwkeurig in kaart bracht. Ook had hij door zijn magnifieke reisbeschrijvng de aandacht gevestgd op dit gebied, terwijl zijn mannen in Nootka een levendige handel dreven met de Indianen in zee-otter huiden, die bleken veel waard te zijn. Toen de winter kwam zeilde kapitein Cook naar de Hawaiï eilanden, waar hij in een schermutseling met dè inboorlingen om het leven kwam.

Het werk van Cook werd voortgezet door Kapitein **George Vancouver**, een van de jonge mannen die door Cook getraind waren op diens verre reizen. Het gevolg van al deze exploraties was dat het monopolie, dat Spanje op deze kusten meende te hebben, definitief werd gebroken. Er waren nu vier machten die hun aanspraken lieten gelden op Amerika's Westkust — Rusland in het Noorden, Spanje in het Zuiden, en daar tussen in de Amerikaanse republiek en Engeland.

Canada's Westkust bereikt over land.

Het gebied rondom Lake Athabasca, waarop de Nor' Westers waren aangewezen voor de pelshandel, was zo ver afgelegen van Montreal en de route was zo kostbaar, dat de gedachte naar een verbinding met de Stille Oceaan velen bezig hield. De jonge Schotsman, **Alexander Mackenzie**, die gestationneerd was op Fort Chipewyan, de post van de Compagnie aan Lake Athabasca, besloot op eigen risico een antwoord te vinden op deze vraag. In Juni 1789 vertrok hij van de post met drie cano's, vier Frans-Canadese voyageurs en enige Indianen. Hij stak het Great Slave Lake over en volgde de rivier die nu zijn naam draagt. Het bleek echter dat deze rivier uitliep in de Poolzee en Mackenzie noemde haar daarom Rivier van Teleurstelling.

Mackenzie gaf de moed niet op. Hij maakte verdere studie en waagde een nieuwe poging in het voorjaar van 1793. Hij volgde de Peace rivier en baande zich een weg door de Rocky Mountains. Zijn reisverslag is een aangrijpend rapport van moeite en ontbering. Hij was de eerste ontdekker die over land Canada's Westkust bereikte. Daar schreef hij op een rots de woorden "Alexander Mackenzie, from Canada, by land, the twenty-second of July one thousand seven hundred and ninety three".

Zo beginnen zich tegen het einde van de 18de eeuw de grenzen van het tegenwoordige Canada af te tekenen en was voor het eerst het "Van zee tot zee" werkelijkheid geworden.

(Wordt vervolgd.)

BRIEVEN UIT KLEIN-AZIE

door Frances van Belzen

De Ruines van Pergamum ⑤

Als Johannes spreekt over de troon des satans die te Pergamum zetelt, heeft hij zeker niet alleen het altaar van Zeus bedoeld. Vermoedelijk heeft hij, staande aan de voet van de berg, opgekeken naar al de paleizen en tempels. Hij heeft Pergamum ongetwijfeld goed gekend en er zelf waarschijnlijk ook gepredikt. Johannes heeft geweten wat zich afspeelde in de rijke woningen en gebouwen op de Acropolis. Hier vierde de afgodendienst hoogtij en werden de plannen beraamd tot vervolging der Christenen. Het waren deze mannen die Antipas, "De trouwe getuige" zoals Johannes schrijft, hebben laten vermoorden. Wat moet het Johannes een verdriet gedaan hebben om z'n trouwe vriend en medewerker op die manier te verliezen. En toch wordt in Openbaringen 2:13 geschreven, dat de Christenen die er woonden, Gods naam gehouden hebben en het geloof niet verloochend hebben, zelfs niet na de ombrenging van die trouwe getuige. De liefde tot de levende God heeft dus niet alleen wortel geschoten in Pergamum, maar was zo groot dat ze hem ook trouw bleven.

Ik kom even terug op het begin van het eerste artikel der vier artikelen. Zelf staan we eeuwen later wellicht op dezelfde plek als waar Johannes eens stond. We zien ook naar de Acropolis, waar men in weelde baadde en waar de groten en machtigen van de stad en het rijk zaten.

En wat is er overgebleven van al deze aardse grootheid? Afgebrokkelde muren die geen dienst meer kunnen doen om het Bergama van tegenwoordig enige bescherming te geven. Stukken marmer van pilaren of vloeren die behoorden tot de tempels der Griekse goden. Cisternes die verdroogd zijn en resten van een bibliotheek, die reeds honderden jaren geen perkamentrollen meer bevat.

Sommige tempels zijn in de 4e of 5e eeuw wel weer omgebouwd tot kerken en kathadralen en het Christen dom heeft toen in Pergamum gebloeid engeleefd. Alles echter behoort nu tot het verleden, behalve Gods Woord dat er toch gebracht is, want dat houdt stand in eeuwigheid.

Het ontroerde ons, een zekere devotie te horen in de stem van onze Moslem gids, toen hij vertelde van Antipas de vrome Christen, die in deze stad gedood werd om der geloofs wille, maar zijn rustplaats gevonden heeft naast een enorme basillica in het oude Pergamum.

Als we de weg van de Acropolis afdalen, zien we aan de zijkant een stuk van één der oude stadspoorten. Van hieruit hebben we een schitterend gezicht over de vallei, waar het huidige Bergama ligt. De beide rivieren, de Selinos en Ketios stromen op deze tijd van het jaar bruisend door het landschap. Kudden schapen en geiten grazen op de nu groene weiden en wanneer we aan de voet van de Acropolis gekomen zijn, rijden we de nauwe, armelijke straten van Bergama weer binnen.

Zoals overal in deze plaatsen, zoeken ook hier de kippen een goed heenkomen bij het naderen van een auto en verkleumde kinderen spelen wat in de onbestrate wegen. Het enige dat nog herinnert aan de tijd dat de Christenen er woonden, is de "Rode Basilica".

Het Bergama zoals het nu is, doet net zo aan als andere plaatsen in Klein Azië en heeft practisch alleen een Islamitische bevolking. De minaretten en de moskeeen verheffen zich ten hemel en de goede Moslem bidt er dagelijks vijf maal in de moskee tot Allah.

In tegenstelling tot de andere gemeenten aan wie Johannes schreef, zijn Smyrna (Izmir) en Pergamum (Bergama) beide levende steden gebleven. Enigermate is men bezig om toeristen te trekken om de overblijfselen zowel als de opgravingen der archeologen te komen bezichtigen.

Zo vinden wij bij het verlaten van de stad een modern motel aan de weg. Tijdens het zomerseizoen biedt dit accomodatie aan de vreemdelingen die geinteresseerd zijn in de oude stad en haar geschiedenis.

Veel hebben ook wij gezien in deze korte spanne tijds en als het weer gunstiger was geweest, hadden we er graag nog wat langere tijd doorgebracht. Er is zoveel te zien dat een verblijf van drie dagen heus niet te veel zou zijn geweest. En hoeveel zal er nog tevoorschijn komen, wanneer de archeologen weer aan het werk gaan en de grootste delen die nog onder de aarde bedolven liggen, blootgelegd worden?

Als we de terugweg aanvaarden, denken we er goed aan te doen om een andere route te nemen, die ook op de kaart wordt aangegeven. Onze ervaring met de vorige weg, ligt nog vers in het geheugen. Na een paar kilometer rijden komen we echter tot de ontdekking dat we van de regen in de drop gekomen zijn. We trachten in de sporen van andere vervoermiddelen, die ons voor gegaan zijn, te rijden, wat ons maar ten dele gelukt. Gelukkig is het klaarlichte dag, zodat we obstakels als modderhopen van dertig tot veertig cm. hoogte, op behoorlijke afstand kunnen zien. Het draait er echter weer op uit dat we als een zeilboot over de landweg moeten laveren, willen we enigszins de kleiachtige massa met diepe kuilen uit de weg blijven. Moeizaam trekt de auto met een gangetje van tien km. voort. Grote narigheid ontstaat wanneer we op zo'n weg een tegenligger ontmoeten en we haast vastraken als we uitwijken. Je kunt niet altijd de "uithollingen over-dwars" berekenen en dus gebeurt het een enkele maal dat we met ons hoofd tegen het dak van de auto aan zitten. Ongelukken doen zich echter niet voor en als de weg enigszins beter begaanbaar wordt voor een ogenblikje, halen we verlicht adem. We passeren een platte boerenwagen, waarvan het houtwerk met bloemmotieven is beschilderd. De eigenaar zit er in zijn Zondags costuum op en het paard is versierd met kralen en linten.

Gaan de zondagen voor deze mensen meestal voorbij als elke andere weekse dag, op seker bayram voert niemand iets uit en legt men bezoeken af aan de familie. Vriendelijk worden we toegewuifd door gezinnen die op weg zijn naar de ouders of andere naasten. Ergens aan de kant van de weg staan een paar kamelen met hun prachtige kelim zakken van allerlei kleur over de ruggen. Een oudere man en kleuter in fleurige kledij staan erbij. Uniek om even een foto van te maken. Zodra echter de camera opgemerkt wordt, maken ze rechtsomkeert naar het huisje dat er staat en voeren de kamelen met zich mee.

De zon straalt over het landschap, dat aan één kant omgeven is door heuvels en aan de andere zijde vlak is. Hoe dichter wij bij een dorp komen, des te meer boerenwagens zijn er te zien. Allen zijn ze opgeladen met vrouwen en kinderen. De babies zijn in dekens gewikkeld en lijken op kleine bundeltjes die worden meegevoerd. Aan de achterkant van de wagen hangt een soort voerbak, waarin zich het eten en alle mogelijke lekkernijen bevinden. Vanwege de frisse wind

(Vervolg op pag. 10)

BOEKBESPREKING

"HET MACHTIG VISIOEN", Mia Bruyn-Ouwehand.
I. "Noodklokken over Washington",
II. "Een droom werd werkelijkheid."
Uitgave: G. F. Callenbach N.V.

Honderd jaar geleden is het nu, dat onze Zuiderburen gewikkeld waren in hun Civil War, die de jonge Verenigde Staten uiteen scheurde. Deze burgeroorlog was een verschrikking, in dubbele mate: een botsing tussen broeders, van fanatiek nagestreefde belangen, waarbij slechts weinig Amerikanen hun nuchter oordeel konden bewaren.

Sinds de stichting der Verenigde Staten had de natie zich ontpopt als verdeeld in twee gebieden, die zeer verschillende interessen hadden. Het Noorden leefde voor zijn handel en industrie, het Zuiden voor zijn landbouw, de enorme plantages, bewerkt door zwarte slaven. Door de jaren spitsten de problemen zich toe, tot het eindelijk in de lente van 1861 tot een open breuk kwam.

In "Noodklokken over Washington" komen we de Staten binnen op het moment, dat ze bezig zijn hun vereniging teniet te doen. Lincoln, de eenvoudig advocaat uit Illinois, is zojuist gestemd als de 16de president voor de in 1856 opgerichte republikeinse partij. Voordat hij officieel in functie treedt, vormen zeven afgescheiden slavenhoudersstaten de Confederate States of America. Nog vier zullen zich bij hen aansluiten. In zijn inaugurele rede verklaart Lincoln, dat het geen staat vergund is om op eigen gezag uit de Unie te treden en dat aan hem, als president, de plicht is opgelegd om de wetten van het land te handhaven. Zijn oproep tot bezinning mag niet baten. Slechts enkele weken later begint de Civil War met de aanval op Fort Sumter door generaal Beauregard, de "Napoleon van het Zuiden". Het Amerikaanse volk zendt zijn zonen ten strijde. Tegen elkaar. Bijna zal het ten onder gaan in bloed en tranen, in blunders en corruptie. Vijfhonderdduizend Johnnies en Billies zullen het voortbestaan der Unie kopen met hun leven.

Mevrouw Bruyn-Ouwehand schildert ons de achtergronden van dit tragische conflict op verdienstelijke wijze. Haar boeken zijn ongetwijfeld het product van een diepgaande studie. Kennelijk heeft zij met de moeilijkheid gezeten om uit een overstelpende hoeveelheid materiaal een keuze te moeten doen. Hierdoor zullen lezers, die met de stof op de hoogte zijn, zich nu en dan teleurgesteld voelen, wanneer gebeurtenissen wat al te beknopt worden afgedaan. Mijn critiek — als men het zo wil noemen — gaat dan ook in deze richting: de roman zou slechts aan "impact" gewonnen hebben, als sommige gedeelten nader uitgewerkt waren. Ondanks dit is de schrijfster er in geslaagd om de hoofdpersonen in haar boeken tot leven te brengen. Hun ervaringen en gesprekken worden kundig gevlochten door de geschiedenis der vier oorlogsjaren. De beroemde generaals en hun zwoegende soldaten, de dappere verpleegsters en hun baanbrekend werk, de negers in hun ellende en verwachting, de spionnen en de intrigrerende ambtenaren . . . we leren hen allen kennen in de bladzijden van deze roman.

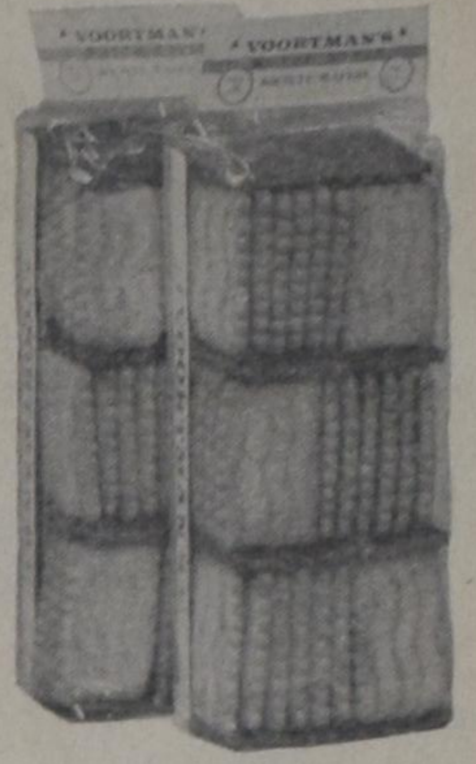
Het toenmalige Washington wordt ons getoond als een broeinest van laster en verraad, waar bovenuit de eenzame figuur van Abraham Lincoln torent. Bemind, gehaat, onbegrepen, belachelijk gemaakt, houdt hij de wijze ogen gericht naar zijn visioen: een vrij en eensgezind Amerika. Het is verleidelijk om boven deze roman te mediteren over de vraag, welke maatregelen hij getroffen zou hebben in de crisis, waarin zich nu John F. Kennedy bevindt. De krachten, in beweging gezet door de Civil War, zijn nog niet tot stilstand gekomen. De huidige blank-zwart crisis kan men zien als de steen, die Father Abraham aan het rollen bracht met zijn Emancipatie Proclamatie. Zijn droom werd werkelijkheid, ja, maar nog altijd worden zijn zwarte kinderen achtergesteld in het land van hun geboorte . . .

Het is duidelijk, dat deze boeken alleen reeds om het onderwerp lezenswaard en actueel zijn, vooral voor ons in Canada. Zelfs zij, die niets moeten hebben van historische romans zullen dit werk van Mevrouw Bruyn waarderen: haar pen maakt de historie licht verteerbaar.

Keurig uitgevoerd komen de twee delen in linnen band met stofomslag. Over de illustraties kan ik niet enthousiast worden. De meeste lezers zullen deze graag met mij inruilen voor een landkaartje hier en daar tussen de tekst, waarop het verloop van de veldtochten staat uitgestippeld.

Tini Van Ameyde

Mannenpraat

IN GRIJZE OUDERDOM NOG FRIS EN GROEN

Het is niet de bedoeling een meditatie te schrijven over Ps. 92:15, maar deze woorden kwamen wel in onze gedachten, toen we een dezer dagen een brief ontvingen van Mr. R. Postma uit Beetsterzwaag in Nederland.

Mr. Postma schrijft dat hij 82 jaar is en 40 jaar lid is geweest van de M.V. en ondanks zijn hoge leeftijd heeft 't werk van de M.V. nog de liefde van zijn hart. En nu is de zaak zo dat Mr. Postma van zijn dochter, die in Vancouver woont, Calvinist Contact krijgt toegezonden. De schrijver vertelt dat hij het blad graag leest en ook geïnteresseerd is bij de rubriek M.P. Het is voor ons heel prettig dat te horen en het is fijn te weten, dat er in het oude vaderland ook op deze wijze met ons wordt meegeleefd. En wat een grote zegen, broeder Postma, en een grote genade, dat je op zulk een hoge leeftijd nog met alles kunt meeleven en daar zelfs nog actief in bezig kunt zijn. Maar nu de kern van de brief.

Broeder Postma is van mening, dat hij ernstig moet waarschuwen voor wat in het blad van 1 Febr. is geschreven door Mr. Bruinsma en in verband daarmee ook door **Rev. Mulder.**

Schrijver is van mening dat beide inzenders bezig zijn het plaatselijk kerkewerk en het werk van de Mannenvereniging door elkaar te halen. Briefschrijver zegt dat daar grote gevaren en moeilijkheden uit voortkomen. Reeds vroeger heeft Ds. Van de Boom als voorzitter van de Bond van Mannenverenigingen in Nederland daar ernstig voor gewaarschuwd. Het werk van de Mannenvereniging heeft niets te maken met het kerkelijk werk.

Ja, br. Postma, dat is waar, tenminste wat betreft de besluiten van de kerkeraad en de interne aangelegenheden van de kerk.

Maar wel heeft de Mannenvereniging een taak ten aanzien van de kerk om mannen te bekwamen en voor te bereiden voor ambtelijk werk in de kerk, niet in de zin van een cursus, maar wel om de Schrift beter te leren verstaan, de belijdenis beter te kennen, maar ook om de vrijmoedigheid en de welsprekendheid te bevorderen.

Dat zijn zaken, die heel belangrijk zijn voor het ambtelijk werk. Vooral Rev. Mulder heeft er de nadruk op gelegd, dat we mannen nodig hebben, die op de kerkeraad en ook op de classisvergadering iets betekenen. En daar kan het werk van de Mannenvereniging zeer dienstbaar aan zijn. Hier is trouwens al eerder over geschreven.

We zijn heel dankbaar voor uw brief, br. Postma, maar we geloven nog niet, dat er zulk een dreigend gevaar is. Verder hopen we dat u te zijner tijd ook dit blad weer in welstand mag ontvangen en lezen en al de lezers van Mannenpraat zenden hierbij hun vriendelijke groeten naar Beetsterzwaag.

DE ZILVEREN TROMPET

door J. WESLEY INGLES
(Vertaald door J. Vriesinga)

(36)

Wel, het was nu voorbij. Hij moest er nu maar van maken wat er van te maken viel. Hij zou maar weer met Nita uitgaan; ze zou best weer willen. En ze paste ook beter bij hem. Waarom had hij zich niet bij haar gehouden? Waarom moest hij verliefd worden op een meisje dat zo hemelsbreed van hem verschilde. Het was eigenlijk een misselijke grap. Zo moest hij het maar opvatten; lach er om, zeg je vader dat het een stomme streek was en ga terug. Dat zou het beste zijn beredeneerde hij toen hij de "gym" naderde.

Hij gooide de deur wijd open en liep naar binnen, waar een gestalte hem tegemoet trad in het donker van de hal. Het was hetzelfde vertrokken gezicht dat hij die avond al eerder gezien had, het zag er alleen maar nog dreigender uit. Een donkere stem, die trilde van drift, zei: "Jij smeerlap," en wachtte.

Was dat Bruce? Randall kon zich niet voorstellen wat die goeie ouwe Bruce opeens bezielde.

Maar de stem ging voort: "Waarom speel je je vieze spelletje niet met je eigen soort. Zij is jouw soort niet?" De stem rees: "Ik hou van haar, hoor je dat? Ik hou van haar — en ze was onschuldig tot jij op het toneel kwam met je gefleem. Jij huichelaar!"

Ja, het was Bruce. En Randall begon its te begrijpen van wat hem bezielde. Bruce had hem zien komen met Fay, hij had het licht aan zien gan in zijn kamer, en dan weer uit. Hij trachtte het afschuwelijke misverstand op te helderen; maar hij had nauwelijks een woord gezegd toen een harde vuist vanuit het donker hem in het gelaat trof. Hij hoorde iets kraken en voelde een felle pijn in zijn kaak; dan begon zijn hoofd te suizen en te draaien en hij viel. Hij hoorde Bruce nog tieren, maar als van ver.

"Sta op, vuile lafaard. Lig daar niet te janken. Sta op en geef me een kans om je af te ranselen!"

Randall probeerde zijn benen onder zich te trekken, maar ze weigerden te gehoorzamen. Zijn hoofd begon sterker te suizen. Ergens ging een deur open en hij hoorde een opgewonden stem: "Wat gebeurt er toch Bruce?" Dat was Craig, maar het klonk van heel ver. En dan zakte hij weg in een donkere schacht.

Toen het weer licht werd, en de pijn terugkeerde, lag hij in zijn eigen bed en Craig zat naast hem. Er lag een natte koude doek op zijn voorhoofd en zijn hele gezicht was stijf en gezwollen. Hij probeerde iets te zeggen en hij wist meteen dat zijn kaak gebroken was. Zijn mond was vol bloed.

Hij lag er de hele nacht, terwijl de pijn voortdurend toenam. Craig bleef al die tijd bij hem.

"Geen woord hierover tegen wie dan ook, Craig," was alles wat hij er uit wist te brengen ten koste van vernieuwde pijn. Toen Craig beloofde er niet over te spreken was hij zichtbaar opgelucht.

Zodra hij kon ging hij de volgende morgen naar de dokter, waar zijn vermoeden werd bewaarheid: zijn kaak was op twee plaatsen gebroken. De dokter zond hem naar een specialist in Chicago, die het gebroken kaakbeen zette en het stevigheid gaf met metaaldraad om zijn tanden.

"Hoe lang moet ik zo lopen, dokter?" vroeg hij voor hij wegging.

"Een week of vijf, zes. Kom elke week even aan voor een onderzoek."

"En waar moet ik intussen van leven?"
"Van brood en melk."
"Anders nog iets?"
"Nog wat brood en melk."
"Hmm! — dank U, tot ziens dokter."

Hij kwam terug, pratend door zijn tanden als het verdachte sujet in een toneelspel. Alle vragen beantwoordde hij met de uitleg, dat hij in het donker van de trap gevallen was en met zijn kaak op de vensterbank terecht gekomen was.

De dagen na het Washington-diner brachten echt Maartweer — windering en regenachtig en koud. Zittend achter de hoge vensters van de bibliotheek hoorde je de wind bulderen rond de gebouwen en je zag de regen striemen over het grasveld, de bomen worstelend in de kracht van de storm.

In deze tijd vroeg Randall Fay uit zo vaak hij maar kon. Korfbal was nu ook over en het was nog te vroeg voor de voorjaarssport. De meisjessenioren hadden de competitie glansrijk gewonnen dit jaar onder Randall's leiding en als blijk van waardering hadden ze hem een prachtige wollen trui gekocht. Maar dat was zijn echte beloning toch niet geweest, evenmin als de vriendschap die hij ontvangen had van vele leden van het team. Zijn ware beloning had gelegen in de gelegenheid om Fay gade te slaan, te zien hoe gracieus en snel ze speelde.

Maar niettegenstaande, of misschien juist door zijn voortdurende omgang met Fay vond hij altijd nog gelegenheid tot diep nadenken. Hij las het boek dat ze hem aangeraden had en ontdekte dat het de grond ontnam aan zijn cynische, skeptische houding. De verplichte Bijbelklas had er ook niet weinig toe bijgedragen dat hij dingen, tevoren onbegrepen, nu aanvaardde. Hij zag in dat zijn oordeel over heel veel op zijn minst erg oppervlakkig was geweest.

In deze dagen kwam hij er zelfs toe om de bijbel te lezen, en hij ontdekte dat er passages in stonden van prachtig en sterk proza dat nergens zijn weerga vond, naast poezie van het hoogste gehalte, prachtige beeldspraak, diepe bezieling en teer gevoel. Hij had nooit geweten dat er zo'n geweldig brok literatuur bestond, in één boek. Hij ontdekte dat velen van de moderne dichters niet meer deden dan trachten Salomo's Hooglied te benaderen. Er was niets preuts in de verbeelding van dit liefdesgedicht, maar ook niets onsmakelijks. Sommige psalmen bekoorden hem ook sterk met hun vrije rhytmische cadenzen zo bewonderd in moderne poezie. De verhalen over Esther en Ruth waren meesterstukjes van vertelkunst. Hoe was het mogelijk dat de meeste universiteiten deze literatuur zo compleet verwaarloosden al waren ze het dan ook niet eens met de leer van de bijbel. Hier was iets niet in de haak. Er moest iets zijn in het Boek dat een bedreiging vormde voor de algemene opvattingen van de wetenschap over de wereld, de mens en God. Door dit Boek te verwijderen uit de collegezalen, hadden ze gestopt wat de bron was geweest van de inspiratie van de grote schrijvers de eeuwen door.

Maar ofschoon Randall zo langzamerhand kwam tot een erkenning van de literaire waarde van de bijbel, hij was nog lang niet toe aan een erkenning van de centrale boodschap van dit boek der boeken.

En terwijl Randall meer en meer tijd besteedde aan bijbelstudie, gaf Bruce er volkomen de brui aan. Craig zag het met leedwezen, en hield hem er over aan; toen zijn pogingen tot een gesprek werden afgewezen bleef hij bidden voor Bruce; iets wat Bruce zelf ook niet meer deed en wat Randall alleen maar kende als een plechtig ritueel in godsdienstige samenkomsten.

Gedurende de tijd dat Randall zo bezig was met bijbelstudie zonder er werkelijk iets van te begrijpen, kwam Dr. Henry Nostrum naar Wharton. De bekende spreker bezocht de hogeschool elk voorjaar en elk najaar voor een week van bijeenkomsten.

Er stond een foto van zijn markante kop in het studentenblad met een korte beschrijving van zijn persoon en werk. Ofschoon er niet veel tam-tam gemaakt werd van zijn komst kwamen kleine groepen studenten voortdurend samen in de week voor zijn komst om te bidden voor het succes van de vergaderingen, om God's zegen voor de spreker en zijn toehoorders.

Vorig najaar was Randall ook een paar keer geweest, maar daarna had hij zich ge-excuseerd met een "te druk". Nu, nadat hij de eerste bijeenkomst bijgewoond had echter, nam hij zich stellig voor geen avond te missen als het maar even kon. Hij ging alleen. Afspraakjes tussen jongens en meisjes voor zulke gelegenheden waren niet in goede smaak.

Er bleef practisch geen mens thuis. Dat was altijd zo op een eerste avond, maar deze keer was de kapel avond aan avond tot de nok toe vol. De bijeenkomsten duurden niet lang; ze openden met samenzang en dat op zichzelf was altijd al de moeite waard vond Randall. Vooral als Fay begeleidde op de piano. Dan was er vaak een speciaal muziekaal nummer, een solo of een duet of iets van dien aard. Hij was zelf ook gevraagd voor een trompet-solo, maar hij had het verzoek afgewezen vanwege de pijnlijke herinnering aan zijn spel op die gebedssamenkomst.

Terwijl Dr. Nostrum overeind rees, nadat hij geintroduceerd was, vielen meteen enkele dingen aan hem op. Zijn haar was grijs en werd schaars ook, boven zijn hoge, brede voorhoofd vol denkrimpels. Maar het was vooral de bijna felle blik uit de donkere ogen onder de zware werkbrauwen die Randall trof. Het was de blik van een moeder die haar kind vorsend aankijkt. Alles was groot aan deze man, zijn neus, zijn oren, maar vooral z'n mond boven een krachtige kin. Je wist al hoe zijn stem moest klinken nog voor hij de dunne samengeknepen lippen opende: doordringend maar niet scherp, diep en zwaar, maar niet schor, krachtig, maar niet dreunend. Het was de stem van een voetbal-coach die zijn spelers de laatste aanwijzingen geeft onder een doelpaal op een groot vlak veld. Het was een stem geboren uit overtuiging. Dat, die overtuiging in iemands stem, was in Randall's opinie wat het verschil was tussen sprekers. Als er geen overtuiging klonk in zijn stem was een spreker de moeite van het beluisteren niet waard, vond hij.

Maar de stem was natuurlijk niet het belangrijkste. Het was de overweldigende logica van deze man, vanaf de eerste zin, die Randall boeide zoals hij nooit tevoren door een spreker geboeid was. Hij voelde intuitief dat deze man niets gemeen had met een dazende evangelist of met een godsdienstonderwijzer die er alleen maar op uit is om aan te tonen dat hij gelijk heeft en ieder ander ongelijk. Hij had de problemen doorgedacht tot aan het einde. Natuurlijk wist hij wat Ingersoll, Paine, Husley en andere moderne filosofen geschreven hadden. Maar hij wist ook wat daar tegenover gesteld kon worden. En hij kwam tot een redelijke gevolgtrekking na een minutieus onderzoek van alle gegevens. Hij was studenten-predikant. Hij kende zijn pappenheimers: hij wist wat er omging in hun harten en hoe hij hen hanteren moest.

Dikwijls werd hij bezield van een dynamische welsprekendheid. Zijn woordenkeus verried cultuur en smaak; sommige uitdrukkingen waren juweeltjes van zeggingskracht.

(Wordt vervolgd.)

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements	$ 3.00
Engagement-announcements	$ 3.00
Marriage and anniversaries	$ 4.00
Notifications of death	$ 4.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $ 2.00. Every word more 5¢

For "letters under number" $ 0.50 extra.

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

With thankfulness to our Lord we wish to announce the birth of our daughter

DEBRAH ANNE (DEBBIE)

Paul & Jane Herrewynen
(nee Wesseling).

June 22, 1963.
R.R. 4, Simcoe, Ont.

Our Covenant God entrusted to us a baby boy

ANTHONY THEODORE

Anton & Emmy
Van Geemen.
Evelyn.
Lorraine.

R.R. 1, Wainfleet, Ont.
June 27th, 1963.

Met grote dankbaarheid geven wij kennis van de geboorte van een dochter en zusje

HELENE CHRISTINA

Mr. and Mrs. P. Scharringa.
Eddy.
Paul.
Robby.
Richard.

July 5, 1963.
R.R. 1, Waterdown, Ont.

Met dank aan God hebben wij op 12 Juli 1963 met onze geliefde ouders en grootouders

H. TUIN
T. TUIN—SMIT

hun 35-jarige echtvereniging herdacht.

E. G. Bodewitz—Tuin.
H. J. Bodewitz.
G. E. Velsink—Tuin.
J. J. Velsink.
en kleinkinderen.

12122 - 88 Street,
Edmonton, Alta.

Zo de Here wil hopen wij op 21 Juli met onze geliefde ouders

HENDRIK KLOOSTERMAN
en
JOHANNA KLOOSTERMAN—STAVORINUS

de dag te herdenken, dat zij 25 jaar geleden in de echt verbonden werden.

Dat zij nog lang voor elkaar en ook voor ons gespaard mogen blijven is de wens van hun dankbare kinderen.

Nick & Dianne.
John.
Ann.

Elmvale, Ontario, R.R. # 2.

Mede namens onze kinderen betuigen wij onze hartelijke dank voor de vele blijken van belangstelling bij onze 50-jarige echtvereniging ondervonden.

R. R. HUISMAN.
A. HUISMAN—YDEMA.

Telkwa, B.C., Canada.
Juni 1963.

Ref. jongeman zoekt

KENNISMAKING

met een meisje tussen 22 en 28 jaar. Brieven onder no. 1621, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B., Hamilton, Ont.

WELKE FARMER

heeft werk voor mijn Highschool boy, 15 jaar? Tel. 451-3779, London, Ont.

Under very tragic circumstances took the Lord from us our beloved wife, mother and grandmother

Mrs. MAAIKE KALVERDA—BRANDSMA,

at the age of 49 years.

The bereaved family:
W. Kalverda.
Dick and Jane Holman
and Freddy.
Meindert.
Tjisse.
Dick.
John.
Elsie.
Freddy.
Marlene.

De "Ladies' Aid" of the Christian Reformed Church of New Liskeard, Ont. betuigt haar innige deelneming aan Mr. M. Kalverda en familie bij het overlijden van hun vrouw en moeder

Mrs. MAAIKE KALVERDA,

oud 49 jaar.

Moge de Here hem en de familie troosten en sterken in dit smartelijk verlies.

Mrs. G. Adema, Pres.
Mrs. W. Snel, Secr.

New Liskeard, Ont.
30 Juni 1963.

Psalm 27.

Sunday, June 30, 1963, the Lord took into His eternal rest His child

ELIZABETH DEMIK,
nee KROON,

in her 68th year,

beloved wife, mother and grandmother of

Hamilton, Ont.:
Jan DeMik.
Etha DeMik.
Adriana DeMik.
Bas and Joan DeMik.
Nelly DeMik.
Elizabeth and
Edward Weigelt.
Peter and Lydia
DeMik.
John DeMik and
Nelly Voskamp.

New York, N.Y.:
Elaine and Tom
Joldersma.
and grandchildren.

Hamilton, Ont.,
87 East 23rd Street.

Op 1 Juli nam de Heere plotseling uit ons midden weg

JACOB BEENS,

op de leeftijd van 17 jaar, zoon van Mr. & Mrs. A. Beens.

"Zie, ik ben te gering, hoe zal ik U bescheid geven? Ik leg de hand op mijn mond."
Job 39:37.

De Kerkeraad van de Christian Reformed Church
Winnipeg, Man.

Must sell or rent:

A BAKERY AND COFFEESHOP

20 Miles outside of Hamilton. Write to Box 1623, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

For Sale:

A DAIRY FARM

This is a 200 acres farm located close to Hamilton. There are 2 barns of which one is a loafing barn and one a dairy barn. There is room for 50 head of milking cattle and there are 80 head of cattle of which are 50 milking cows. A milk cheque of about $1,400 per month steady. Milking equipment and bulkcooler. There is a full line of machinery, 2 tractors, baler, combine, seed drill, mower, rake, plow, and so on. For further information write to Box 1620, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Hamilton, Ont.

A WELL ESTABLISHED

Nursery and Landscaping Business

FOR SALE

Built up to a thriving business within twelve years by the present owner who plans to retire.

The business includes 6 acres of land, a 18' by 76' greenhouse and a lovely brick dwelling with two apartments.

Located on the Thames river in one of the most scenic areas of S.W. Ontario, the property is worth far more than the asking price of $ 32,000. (This price includes stock and equipment.)

The present owner will hold a 6% mortgage for the right party.

WE ALSO HAVE AVAILABLE A LARGE SELECTION OF FARMS IN SOUTH WESTERN ONTARIO.

For further details contact:

JAN BOSVELD, Real Estate Broker

53 Victoria Ave. CHATHAM, ONT. Tel. 352-9056

Voor

FARMS en HUIZEN

in

Hamilton en omgeving

stelt U zich in verbinding met:

Jack Bylsma,

Real Estate

1607 King Street East,
HAMILTON, ONT. LI 9-3894

For sale:

225 THEATRE-CHAIRS

(klapstoelen), in good condition. Available most likely in August. Write for information to Mr. J. VanBendegem, 1770 - Fourth Ave. W., Owen Sound, Ont.

Opportunity for General Practitioner at Mount Forest, Ont., serving an area of 10,000 population.

DOCTOR'S OFFICE AND RESIDENCE FOR SALE

Practice established over 30 years. Modern street-level waiting, consulting, examining rooms and dispensary. Building on Main Street, two-storey, recently remodelled to provide spacious, attractive living quarters. Contact Mrs. A. J. Couch, Mount Forest, Ont.

TEACHERS WANTED

Williamsburg Chr. School Soc. will be in need for

A PRINCIPAL AND A TEACHER

Please send applications to A. Oosterhof, secr., Box. 121 Chesterville, Ont.

Drayton Calvin Christian School is in need of

A PRINCIPAL and A TEACHER

for the grades 2 and 3. Please send your application to G. Lubberts, Secr., R.R. 2, Drayton, Ont.

The John Knox Christian School, Wyoming will be in need of a

TEACHER

for grade 1 and 2, commencing September 1963. Apply to: Wm. De Boer, R.R. 2, Petrolia, Ont.

THE JOHN CALVIN SCHOOL OF STRATHROY, ONT.

(Five Rooms)

will be in need of a

TEACHER

Please send your applications to the Secr., Mr. J. Faber, 444 Metcalfe Street, Strathroy, Ont.

The Jarvis Canadian Christian School will be in need for

ONE TEACHER

qualified, for grades 5b and 6, by Sept. 1, 1963. Please send applications to Mr. A. Norg, R.R. 4, Hagersville (Ont.).

Due to increased enrollment the Springdale Christian School Bradford, 30 miles North of Metro Toronto is in need of

TWO TEACHERS

for grades 1 and 2, approx. 25 pupils, and intermediate grades, approx. 25 pupils. Please apply to John Rupke, R.R. # 1, Kettleby, Ont.

The Calvin Christian School at Clinton, Ont. invites applications for a

TEACHER

for the lower grades. Experience preferred. Sec.: K. VandenHeuvel, R.R. # 2, Goderich, Ont.

Vancouver Calvin Christian School is in need of an

ADDITIONAL TEACHER

for grade 2 and part of grade 3. Attractive salary, NUCS pension, medical insurance, and other fringe benefits. Please give complete information in the first letter to Mr. C. Pel, 1976 50th Ave., Vancouver, B.C.

The Calvin Christian School of Trenton is in need of

A TEACHER

for middle grades, by the first of September, 1963. Please contact A. Den Ouden (Secr.), R.R. 5, Trenton, Ont.

Zoekt U naar een origineel verjaardagsgeschenk? Geef een abonnement op C.C. cadeau. Een verrassing die een heel jaar nieuw blijft.

Hi Neighbours!

This time I am mainly greeting my young neighbours from coast to coast. Perhaps you will say, as you realize I am speaking on the subject of Patriotism: "This letter is a bit late, Dominion Day was July 1, and people were then in a patriotic mood." You may be right, at least on the last part because it seems as though patriotism has become a commodity on the same level as religion. You are brought face to face with the subject either on a National or Church holiday, you are "in the mood" but with the start of the new day you search for a new interest? What is Patriotism anyway?

Those of you whose parents or perhaps yourself have experienced a war with its terrors of having an enemy in command of your own dear land, your government in exile, can probably give a fitting and enthusiastic definition of the word. In days of war people understand the meaning of that word because they are asked to show it. Similarly do people understand the word religion better if they face severe test or persecution.

Well, then, my young neighbours, who have been born and raised in peaceful circumstances, is the word Patriotism one, which is not found in your personal vocabulary? As Dominion Day approaches our city council asks that we display a flag. A new and to my way of thinking a good way to show our pride in Canada's celebration of another birthday. When we lived in Holland many years ago every home had a flag displayed on Aug. 31, the birthday of our Queen at that time. Here it is a rare sight on our country's special day to find the Union Jack blowing from a private dwelling. Patriotism is an emotion, as Webster's Dictionary defines it: love of one"s country. To me that's "putting it mildly". Webster states that a Patriot is a person who is devoted to his country and its welfare; and that to me is a deeper meaning than just to say: a person who loves his country. When I went to school (I wouldn't like to say how many years ago this was) we learned a poem for memory work. I have remembered the first lines. If anyone can fill me in I'd love to see it printed again. But here are the opening lines:

Breathes there a man with soul so dead
Who never to himself hath said:
This is my own, my native land!
Whose heart hath ne'er within him burned,
As home his footsteps he hath turned
From wandering on a foreign strand
If such there breathes — Go — mark him well!
For him no minstrel raptures swell,
etc.

Here my memory gives out, but the point remains. A heart that burns when he returns to his native land. This is so evident with those of us who make a return trip to Holland. Ask them if a lump didn't come in their throat at sight of Hoek van Holland or whatever sight first greeted their eyes. Didn't they just about jump for joy to hear the real Dutch language spoken by everyone again? And the band playing the national anthem will bring tears to the eyes. That's devotion.

But here are young neighbours. Their past is in a country unknown to them, parents have come here for the children's future but often have very little real love for this land. A grateful feeling perhaps for the material propserity we all enjoy, the luxuries this land affords, the many freedoms we take for granted but they can not instil in their children this feeling of devotion, for they don't feel it. This is a country made up of people from almost every nation of the globe, but the young citizens are our Canadians either by birth, by nationalization or by choice. How then can a feeling of Patriotism ever grow in their hearts?

Well my young friends, have you watched your Canadian neighbours as one of our national anthems is being played? They stand motionless and reverently at attention. No one speaks, and often I catch my new Canadian neighbours giggling, whispering or turning around. Let's try to show respect for our new country's anthems.

We have many Christian schools. Are there pictures of our Queen or of our Prime Minister in evidence as there are in every Public school? Are our children daily taught to stand at attention as the *Prayer* God save *our* Queen is sung? Do our teachers show a lively interest in federal and civic affairs pointing out to the children the benefits of a democracy?

And those of you who are or will soon be of an age to vote: Are you proud of this privilege or have you developed an attitude as we hear all too often: I couldn't care less. Canada is a country full of dead citizens, and I don't mean the ones on the cemeteries or in mausoleums. You cannot get them hot or cold about as an important occurance as a federal election. If a city can count 50% of its eligible voters at the polls on election day it is a country shaking event and will, probably not be reapeated in 10 years. We should read and discuss the important decisions our government is making. When some literature is handed you about a community project, don't float it toward the waste paper basket, take the time to read it and you become better acquainted with your Canadian neighbours' actions.

If Jack sees a cute Jill and would like to get better acquainted he'll ask a few questions about her. Should the answers cause him to become more interested he'll put his best foot forward and see if he can't get a date. He'll do his utmost to find out her likes, tastes and dislikes. If she likes red, the next tie he'll buy will have red in it, you can bet. If she likes fine music he'll invite her to a good concert, not to the latest wrestling match. He works at it, he's interested in cultivating this friendship so he doesn't just sit still and let nature take its course. It may mean self-sacrifices, self-discipline but its all worth it for he may be rewarded by a sweet smile that to him is special. Patriotism needs to be cultivated, too. Anyone can condemn and criticize and that is done too often. But do we help to build up a love for this beautiful country?

It often irritates me to have people sing praises of places to visit, the beauties of lands outside our border. Have you ever seen beautiful Lake Louise? Have you seen British Columbia's beautiful mountains? Have you visited Upper Canada Village or Quaint Quebec and picturesque Montreal? Have you ever stood on the Plains of Abraham and sung to yourself:

In days of yore from Britain's shore
Wolfe, the conquering hero came
And planted firm Brittania's flag
On Canada's firm domain.
Here may it wave, our boast and pride
And join in love together,
the Thistle, shamrock, rose entwined
The Maple Leaf Forever!

It must be that I am an emotional queer, but when the Royal Canadian Mounted Police recently came to display their fantastic musical ride and the Maple Leaf was played — I knew what Patriotism meant. These are our mounties and we are proud of them. Show a Maple Leaf symbol to many a Japanese or Egyptian, he knows you've a Canadian.

Canada has been slow in developing. People who have come have for a large majority been to busy to ensure their own security to see that it will cost us all something to build up our country. Recently a well known Weekly Paper made it possible for us to learn the names of famous Canadians of the last 60 years. The pictures were informative, showing that we have been able to give the world many firsts from Canada.

Alexander Graham Bell who invented the telephone 1874.

Robert Samuel McLauchlin who built the first McLauchlin cars with Buick motors in 1907 in Canada.

Sir Adam Beck, genius of the Ontario Hydro Electric Power Commission.

Vilhjalmur Sefansson who made three expeditions to the Arctic between 1906 and 1918 discovering new territory and mapping coastal areas. Dr. Fredrick Banting and Dr. Charles Best who discovered insulin, saving millions of lives, in 1923.

Sir Charles Saunders who in 1904 developed a strain of wheat which has built the West and through it gave a valuable contribution to all wheat-consuming peoples.

These are but a few of the people who made our country what it is. Some of their names are very foreign. Who knows how many names will be added which have a Dutch sound. Then slowly we too will help to build this country and make it a better or more beautiful place in which to live. Then in years to come we will feel that emotion of our hearts within us burning, as our steps are homeward turning, from wandering on a foreign land.

May God bless our wonderful country.

Greetings from a neighbour who is very proud to be a Canadian

---

Fully Equipped
FRUITFARM

Welland, Ont.: 800 pear trees (last year yield 34 tons); 60 sweet cherry; 40 montmorancy cherry; 70 apple; 400 plum; 1 acre asparagus; 3 acres strawberries. Total 36 acres. Tractor; sprayer, disc-plow; cultivator; manure-spreader. 1 Barn, driving shed and other buildings. Plenty water, 4 good wells. Excellent modern 4-bedroom two-storey house; coloured bathroom; aluminum storms. 1959 Ford Sedan.

Asking price $ 40,000 with $ 10,000 down. 1 - 6% long-term mortgage. Terrific opportunity for Dutch family. Owner retiring. Call

MR. UBBENS.

R.I.C.
Realty Ltd.

2745 Weston Road, Weston
249-8328 or 741-1820.

Drukwerk nodig?

Versta U dan met ons! Onze Nederlandse en Canadese ervaring stellen wij gaarne tot Uw beschikking. Onze drukkerij is ingericht voor zowel kleine als grote opdrachten. En onze prijzen zijn billijk.

GUARDIAN
PUBLISHING COMPANY LTD.
HAMILTON, ONT.

Corner Gage & Main
P.O. Box 312, Station B
Phone 547 - 1488
547 - 1489

CHRISTIAN COURIER

A SUPPLEMENT TO CALVINIST-CONTACT

Editors: Rev. F. Guillaume, (Mrs.) Bernice Schrotenboer, (Mrs.) Ineke Parlevliet.

Managing Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Co. Ltd. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. Phone 547-1488 and 547-1489.

The Problem of the Slums

by Gordon D. Negen

The fight against slums is a constant warfare carried on by every progressive city in the world. The reasons for a city fighting them are numerous. Slums cast a shadow of ugliness over every city. They bring down the value of property within the city; they discourage industry from settling in a city; they are the breeding grounds for every type of communicable diseases of alcoholism, narcotic addiction, and crime. The first three reasons make community action to clean up slums advantageous. The last two make such action an absolute necessity.

Every city wants its slums cleared up. Very few do anything about it. There are two reasons why this is so. First, the cost is tremendous. Slums are characterized by overcrowdedness. To clean up slums means not only the tearing down of old buildings and the putting up of new ones, but it also means putting up buildings of much greater size and value than the old ones. But even more detrimental to the move to clean up slums are the people who dwell in them. Many drives to replace old tenements with new housing have been stopped cold with a reminder of what happened to the neighboring city's efforts, the city which built new clean homes and found that within a few short years these homes looked little better than the ones from which the tenants had moved. "We'll be glad to help," says the wise town father, "but not till they start helping themselves."

Thus slums clearance programs are postponed until someone else's conscience needs the soothing balm of the logic, "Well, we tried."

In viewing the problem of slums two things must be clarified. First the problem of slums is deeper than just housing. The town father discouraging *mere* building of new housing was probably right. There are too many examples of new housing project turned into glorified pigstys because the city merely built new houses to replace the old ones. Secondly the attitude "We'll start helping them as soon as they start helping themselves" is an unrealistic approach, because in general people in slums don't start helping themselves.

The reason behind these two factors is that slums destroy people. They begin with the destruction of the person's self respect. This is followed shortly by the destruction of his initiative. When these are gone the low moral standards of the slum area have easy prey and soon the victim is afflicted with the even more destructive forces of alcohol, narcotics and crime. A visit to a slum home should answer the question "why" slums destroy. The first question which a person desiring neatness and order has to ask is "Where can I begin?" It is an exceptional person who can begin to create order in a slum tenement. It takes even a more exceptional person to continue such a venture. And when the constantly falling plaster, inadequate lighting and faulty plumbing working side by side with the destructive community morals has finally taken its toll, it takes more than just a new home to restore this person to an acceptable way of life.

There are three ways commonly used to rectify slum conditions. First, there is the purely social approach. The slum inhabitants are taken from the slums to new homes, given good recreation, often assited in acquiring good jobs. But it is unsuccessful. For it is taking broken individuals and trying to make them while by merely changing the environment. Regardless how the omlet is mixed, if the eggs are not good, neither will be the omlet.

A second approach, better than the first, is to try to lead the slum-dweller through education. By teaching them what a better life is like and telling them how to acquire it, the slum-dweller is expected to rise above his situation and free himself. Included in this group are many evangelical Christian groups who tell the slum-dweller of his sin and of the need for a new life in Christ, but who abandon the needy person there, letting him solve his own problems. All who fall in this second category fail to cope with the problem of the weakness of the individual who has been broken and his need for help. It is not only unrealistic but unchristian to tell the narcotic that he must leave dope and follow Christ without giving him the assistance needed to withdraw from its use. This is also true, although to a lesser degree, of the advice to clean up the slums to persons living in them, without giving them the assistance they need in such a venture.

The third approach, which we believe can be the only successful one, is the preaching of the Gospel in its fullest implications. It is more than a combination of methods one and two. It is an approach based completely on the Bible which is practiced as well as preached. Here the individual is approached as a creature of God and treated as such despite the low state into which he may have fallen. He is impressed with the fact that he is a creature of God and can have reconciliation with God through Jesus Christ. He is then assisted to a life worth the name of Christian by the action of a church administering mercy in the name of the merciful Christ. Here lies the solution to the problem of the slums — reconciliation with God through a Gospel preached *and practiced.*

A fine exemplification of the effectiveness of such an approach can be found in the work of the Mid-Harlem Community Parish, a home mission station in the heart of greater New York. A typical cross section of this church in the heart of the United States' worst slum areas is its Men' Council, the governing body composed of four men. One of the four was a narcotic user for ten years; a second was a narcotic dealer and male business partner for a prostitution ring; the third was a chronic alcoholic. All three of these had prison records and were at odds with society as well as with God. The fourth was a law abiding citizen, but he, his wife, and six children were living in an 18 ft. by 21 ft room. Despite his perseverance he admits that living in such conditions might well have driven him into some sort of trouble soon. But the Gospel found these men and the Gospel in action helped them and now they are respected leaders of their community and their church.

The problem of the slums is a broad one with many facets. Any approach that can be described in a single article is an oversimplification. Yet of this much I am sure —any answer to the problem of the slums must be given in terms of reclaiming the individual to his true status as a being created in the image of God through the saving work of Christ preached and the merciful work of a Christian practiced.

The Russian - Chinese Talks

"There is nothing really very complicated about the big squabble between the Russians and the Chinese Communists. It's just that they disagree on how to take over the world." This is what the Associated Press Newsfeatures writer, Francis Stilley wrote.

It may be true in general, and it may be the main issue behind the disagreement, but there are other reasons for the rift between the two communist giants.

A clear light is thrown upon this matter by the editor of "Christ und Welt" ("Christ and World") a Protestant weekly in West Germany by Dr. G. Wirsing. Dr. Wirsing knows Asia, but China in particular.

Ds. Wirsing pointed out firstly, that Communist China suffered from a severe famine during the period of 1959 to 1962. This was a dangerous time for the regime. Textile production dropped to less than seventy per cent of its quotum, steel had only half the output. Grain and rice were 50 million tons less than was needed for the population.

The turn came in 1962. It saved the government, when concessions to the peasants were made and production of grain increased substantially. Dr. Wirsing, however, points to a significant turn of events. He writes:

"When the worst famine conditions had ended, the Chinese took no steps to improve matters further but immediately launched a military invasion of the Himalayas that gave their Asian neighbors a staggering display of power and surprised the Russians even more than it did the Americans. The war against India, short as it was, stands as a classic maneuver in the field of Asian policy. The short but brilliantly prepared advance, the halt and then the withdrawal after Nehru had lost face as an Asian leader—all this was not primarily directed against India. Its purpose was to whittle the Soviet Union down to size in the eyes of Asians, for the Soviet Union's sympathies lay with India. From his own position of weakness, Mao—who could not fight a real war with a major power like the U.S.A.—fascinated all Asia with his master stroke . . . In Hong Kong people now note how openly the Chinese use the Asian racial issue against the Russians. When my Chinese friend said the Russians did not understand Asia, this was what he meant."

Another question Dr. Wirsing asks is, whether Mao Tse-tung himself does not deceive himself as far as his own nation is concerned. The Chinese revolution is still young and the Chinese people can not be expected to be devoted to the Communist ideology. It is still an open question whether Mao Tse-tung and the men around him have considered this problem of theirs sufficiently. Dr. Wirsing views this as follows:

"The next generation, which already stands on the threshold, will certainly take up the banner of nationalism that Mao Tse-tung unfurled so cleverly and successfully. China will take its place in Asia, following lines that have already been laid down. Whether China will also accept the wild ideas of the old men at Peking no one can yet tell. Probably the Chinese will be called upon to make further terrible sacrifices before the guard is changed and a new group of leaders, whose names we do not yet know, take over. Almost everybody of importance in Peking is now in his late fifties or older. What will come after them, even the Party insiders do not say. In any case, this is one of the factors the men in the Kremlin must take into account when they look toward East Asia."

There is no doubt, however, that Chinese, not Russian influence is dominant in Asia.

Russia, on the contrary, has a few irons in the fire in the Western hemisphere. China accuses Russia of letting down on the real task of communism, which is world domination. But Russia has Cuba, and Castro did not receive such a warm welcome in Moscow recently, because of his accomplishments, but because of Russia's position in the West. China may claim its prominency in Asia, Khrushchev wants to point out that he has a stronghold in the Americas. This he wants to keep. Castro may not fall to the Chinese side. Aid to Cuba is a real burden on Russia, but it will carry the load. And Khrushchev will get tougher with regard to the West, because a softening of Russia's position will jeopardize his leadership even more than it has suffered already by Peking's increasing number of supporters in Asia.

The Russian-Chinese talks are in fact the beginning of a cold war.

Smiling Dictators

Khrushchev

Mao Tse-tung

Communism is always on the offensive. If there is no real fighting going on, Communists turn on the cold war current to keep alive the spirit of conquest among their own ranks.

Let's Play Chess

Editor: Mr. C. HESS

LADDER MAY SERIES

Problems:	62	63	64	65	Sub-Total	Previous Total	TOTAL
Points:	3	2	2	2	9		
H. Geerlof, Smithville, Ont.	—	—	2	2	4	87	91 Winner!
J. M. De Vries, London, Ont.	2	2	2	2	8	81	89
W. Triemstra, Ottawa, Ont.	0	2	2	2	6	82	88
A. J. Klein, Hamilton, Ont.			No answer III			82	82
Dr. T. Van Deursen, The Hague, Neth.	3	2	2	2	9	69	78
K. Bijlsma, Iroquois, Ont.	—	2	0	2	4	73	77
J. Heikamp, Burlington, Ont.	1	1	2	2	6	67	73
M. De Jong, Stirling, Ont.	2	2	2	2	8	63	71
W. F. Stokdijk, Old Barns, N.S.	0	1	2	2	5	57	62
E. H. Langendoen, St. Catharines, Ont.	0	0	0	2	2	56	58
B. Demik, Hamilton, Ont.			Stays			52	52
J. Prins, (I), Lacombe, Alta.			Stays			52	52
R. Van Kooy, Guelph, Ont.	0	1	2	2	5	44	48
F. Tolsma, Vauxhall, Alta.	0	0	2	2	4	39	43
G. Bloemendal, Toronto, Ont.	0	0	0	2	2	40	42
E. Van Donkersgoed, Gorrie, Ont.	0	0	—	—	0	41	41
W. Wilms, (I), Lindsay, Ont.			No answer III			36	36
A. Schuitema, Barrie, Ont.			No answer II			30	30
E. Smit, Bowmanville, Ont.	0	2	0	1	3	27	30
J. Van Dam, Redcliffe, Alta.	0	0	0	1	1	25	26
M. Visser, Duncan, B.C.	—	0	2	1	2(3-1)*)	22	24
J. A. Meiboom, Carrying Pl., Ont.	0	—	0	0	0	18	18
H. Postma, Pt. Williams, N.S.			Stays			17	17
J. Wierda, Winnipeg, Man.	0	0	0	2	2	15	17
B. Kortland, Toronto, Ont.	—	0	—	0	0	15	15
J. Diemer, Edmonton, Alta.			No answer I			10	10
A. Guillaume, (II), Toronto, Ont.	3	2	2	2	9	—	9
F. Cupido, Edmonton, Alta.			No answer III			8	8
J. Bijl, Burnaby, B.C.	0	2	—	—	2	4	6
H. VanderVecht, Essex, Ont.			No answer III			5	5
G. Hubink, Brantford, Ont.	—	—	0	1	1	New,welcome	1

*) See **Rule Book** C2 5th part.

This result is better than the last published ladder as far as the "no answers" are concerned. We are making progress in that respect. Hearty congratulations go to Hank Geerlof, who reached the top. We hope he will try a second time. The editor will send you a book in the field of chess as a reward, well deserved.

Some people had trouble with No. 62. After the publication of the solution (issue of June 28) more explanation should not be necessary. No. 62 is definitely NOT "an unsound problem". I enjoyed several original remarks. The remarks of E.S. are answered in the solution of No. 64. Finally I should like to ask the people who did not send answers three times in a row, whether or not they wish to stay in our circle. A.J.K. is very close to the top; W.W. belongs to the veterans among us. And what about H. VanderVecht? Is it really your wish that your name be removed from the list?

NEWS ITEM. A major international tournament, the Piatigorsky Cup tournament, is due to commence in Los Angeles on July 2. Scheduled to participate are: World champion Tigran Petrosian, Paul Keres and Victor Korchnoi, of the USSR; Samuel Reshevsky and Pal Benko of the U.S.; Miguel Najdorf and Oscar Panno of Argentina; Svetozar Gligoric of Yugoslavia, and Fridrik Olafsson of Iceland.

These two MD's whose homelands in Africa and Latin America are continents apart were recently the moving forces in Geneva, Switzerland in the planning of a global health program for next year.

Presiding over an assembly of public health specialists from 120 nations that charted the World Health Organization's future programs was Dr. Moses Adekyejo Majekodunmi, Nigeria's health minister — the first assembly president elected from the newly independent African nations.

Here, Dr. M. G. Candau, Brazilian WHO chief, talks to him against a background of the WHO flag as the assembly recessed briefly. During the three-week session, Dr. Candau, worldwide health program administrator, won election to his third five-year term as WHO Director-General, beginning July 20.

To finance some 800 projects around the earth, the international experts hiked the 1964 health agency budget to $34 million, an increase of 7.5 per cent over this year's figure. Slightly more than $1.3 million, the largest sum allotted to a single project, goes to wipe out malaria, since 1955 a main aim of the health planners.

POSTSCRIPT TO "INDONESIA NEAR BANKRUPTCY"

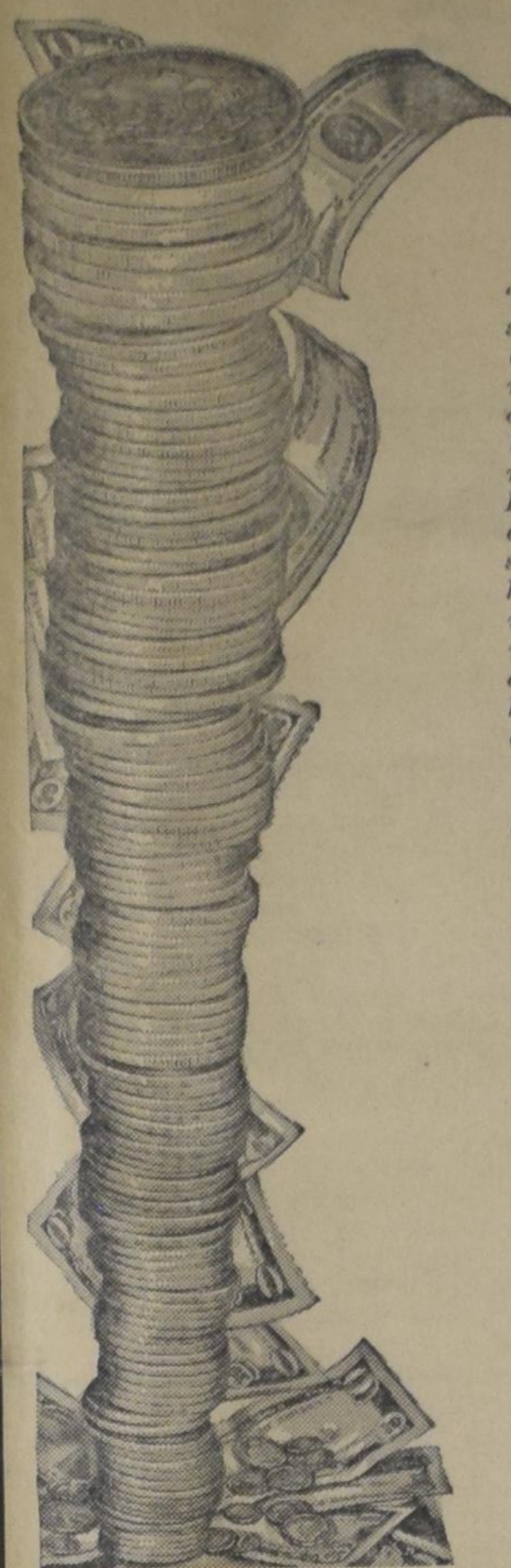
by Drs. J. P. Verseveldt

While in Tokyo on his world tour recently, President Sukarno concluded two significant agreements. First, in talks with Malayan Prime Minister Tunku Abdul Rahman he promised to call off his attack on the Malaysian Federation due to be formed on 31st August. Secondly, agreement was reached with the three Western oil companies (Caltex, Stanvac and Shell) that operate in Indonesia. The companies will retain complete control over the production and export of crude oil from existing fields for twenty years while they will be offered new areas for exploration for 30-year periods. The Indonesians will continue to get 60% of the income. Refineries may be taken over by Indonesia during the next 15 years and distribution facilities at the end of 5 years. Payment will be made in U.S. dollars or other hard currencies. The Tokyo talks have since been followed by further discussions in Manila at which reportedly complete agreement was reached between the Malayan Philippine and Indonesian leaders on "how to resolve problems" arising out of the Malaysian Federation. Also approved in principle was the idea of a giant Malay Confederation between the three countries. In view of the ideological differences between the partners, a confederation would seem a pipe dream. Moreover, it would run counter to Sukarno's ambition of a neutral Southeast Asia under his leadership.

In the meanwhile the Indonesian government has also started issuing decrees to implement its economic stabiliation programme.

Most observers think that Indonesia's moves are only designed to appease Washington and assure further aid.

It remains to be seen whether President Sukarno will be able to stick to his new policies against heavy opposition by the Communist party once he returns to Jakarta. Anti-Chinese riots in Java and friction between Indonesia and Russia about payment for the Red weapons further complicate the picture.

SILVER DOLLAR QUESTIONS

One of our readers was in trouble. Here is what she wrote:

"We have a lovely little 5-year-old girl, but she's a real 'enfant terrible'. Every minute of the day you wonder what she's going to come out with next. Once in a while an elderly aunt pays us a visit. Her most striking features are her nostrils; they are wide, deep, dark, and hairy. They fascinate our little Betty tremendously. If our aunt arrives I hardly dare breath, being afraid that Betty will make a remark about her nostrils. One day — when aunt was expected again — I gave Betty a very serious lecture, telling her that she was not allowed to refer in any way to aunt's nostrils. Betty promised she wouldn't. Having not too much confidence in her, I did not keep my eyse off Betty the minute my aunt arrived. Betty watched her from a safe distance, looking, of course, at her nostrils, but without saying a word. I was ready to pour a cup of coffee, and getting more and more nervous. Then, with half an eye on Betty, I asked aunt, "Would you like cream and sugar in your nostrils?"

Too late I realized my blunder. My aunt thought I was joking and became furious. What could I have done?"

We feel that we should help our correspondent, even though the incident is now a thing of the past. However, blessed with a little daughter like her, she can expect more incidents. We therefore call upon our readers to tell us what they would have done in a case like this.

In other words we would like you to write us what YOU would have done. Don't make your letters too long, but make them to the point. The best solution will be rewarded with

A SILVER DOLLAR

which will be sent to the winner immediately after publication.

* * *

In the meantime we would invite our readers to inform us about precarious situations, in which they found themselves. They need not be humorous incidents, you may send us serious problems as well. If we find them suitable for publication, we will publish them in our paper and will reward the best solution with a SILVER DOLLAR.

Sorry, we can't correspond about the Jury's decision.

Send your problems as well as your solutions to "Christian Courier", Box 312, Station B., Hamilton, Ont.

Increased Religious Activity Is Reported In Red China

Hong Kong (CNS)—Reports of a small revival of religious activity in certain sectors of Red China have been received here recently in correspondence from behind the Bamboo Curtain. One report indicated that the Communist government was no longer interfering in the religious affairs of this particular Christian community and had even assisted them in maintaining their church properties.

The report, verified by a CNS correspondent here, is not believed to reflect general conditions. It stated that for the past three to five years nearly all church activity had ceased and meetings in most places had been discontinued. Now, however, the report told of an increasing interest in Christianity in that area and many inquiries despite a great lack of clergy and lay leadership.

The shortage of church workers is due to the severe government and financial pressure which has made it necessary for the clergy to take up manual work. Some churches are able to continue under the guidance of men like one pastor who supports himself by raising goats and goes into a nearby town each Sunday to conduct services. In another instance a Christian family which lives in a commune takes the responsibility for services in a local church. Many converts were reported there and the attendance at the services is good.

Baptisms are continuing, the report said, with more than 100 being baptized in one church. Though meetings have been stopped in many churches, still Christianity is spreading almost spontaneously. People do not wait for trained leaders to guide them, but gather for worship in groups in the villages wherever they find it convenient or possible to do so.

Mennonites Help Change Paraguayan Indians From Nomads To Farmers

Akron, Pa. (CNS)—Mennonite colonists who first came to the Chaco area of southern Paraguay in the 1920's and conquered its impenetrable jungle are now helping to resettle the Indians of that area on small farms. These fierce Indians who made their living by hunting and what food they could wrest from the jungle were nomads until they came into contact with the Mennonites and were converted to Christianity.

At first the colonists helped each individual Indian family which wanted to settle down, but eventually the demand for this help grew to such an extent that they called on the Mennonite Central Committee of Akron, Pa., for technical and financial help. Under a three-year program which is now underway, some 300 Indian families will be helped. Each of these is furnished with a few acres of land, basic farm implements, fencing and material for wells. The Indians are expected to erect their own homes and clear several acres of land.

It is estimated that between 20,000 and 30,000 Indians live in the Chaco area. An accurate count is hard to obtain because they are on the move so much of the time. The Indians living near the colonies number approximately 4,500. Very few of them are literate though plans are being made to meet this need.

Continued problems are expected with this project because of the nomadic past of the Indians. It is anticipated that not all of them will want to stay and that modifications will have to be made for the Indians' need and background. Currently an American anthropologist, Dr. Jacob Loewen of Tabor College, Hillsboro, Kan., is on the scene to study the situation and furnish guidance for the supervising committee.

Number Fifty of a Series

Capitulation but no Liberation

by Ineke Parlevliet

The day passed and was almost dull. Nothing new or special had happened. Capitulation or not, the Germans were still in power, and not one Tommy or Yankee showed his face.

Due to the fact they only had one hour in the morning and one in the afternoon that the Waterdammrs were allowed to be outside, short church services were held on Sundays at 8.15 a.m. and 5.15 p.m. Sunday, May 6th was no exception. It had only been a few weeks that Waterdam had become so isolated from other towns that consequently no ministers from other congregations were in a position to come over and fill Rev. Bos' place — who was still in hiding — it had become a custom that the ministers of the Reformed Church preached afternoons in the Chr. Reformed Church for both congregations. This worked out very well and many people were not only very happy that Rev. de Waard would take this trouble, but even more that it was still possible that two different church denominations could worship together.

Rev. de Waard's sermon had to be short to enable people to be home before sperrtime, but the sermon was well worth to be remembered. It was a song of praise to God as well as a plea for mercy, strength and love, which gave Mrs. van Dongen especially much food for thought.

The family had only been home from church fifteen minutes, when suddenly a terrific explosion shook the house so vehemently as if it were an earthquake. The windows cracked instantly and the noise of breaking glass was mingled with a bombardment of heavy objects up on the roof. An enormous piece of stone came flying through the broken front window, resting a single moment on the keyboard of the piano, pounding handfuls of keys together in a far from melodious sound, and then fell to the floor with a deafening bang. But by this time the whole family had dived into the cellar with such speed that they beat every record. Every one gasped for breath; their hearts beating rapidly and unevenly, their faces ash grey in fear and shock.

"That . . . must be . . . the Bridge . . ." Rita managed to utter with clattering teeth. Her words were in a continuous rain of stones on the house.

"Will the whole house fall into pieces?", asked Cathy half crying.

"No, darling, of course not, "Mrs. van Dongen answered, but while she said this, she wondered how much of the house would still be intact when the explosions came to an end. Fifteen minutes later she had the chance to find out. The front room was the worst. Three big holes in the ceiling, several in the walls, the windows scattered and glass all over the place, pots with plants, china, pictures, books damaged and spread through the whole room. The lamp had come off the ceiling and lay with visible indignation in the corner of the room. Rita's bedroom, above the livingroom, showed almost a similar picture. All the other rooms in the house had broken windows and some small holes in walls and ceilings.

"I'm afraid half of the bridge is on top of our roof," Mr. van Dongen said. "Let's hope it won't rain the first few days, we have leaks galore, that's for sure."

"And only yesterday we put the house in order," Mrs. van Dongen sighed. "If we had left the windows the way they were, they still might have been all right . . ."

"It took me more than an hour to clean that front window," Bart said gloomy, pointing to the sea of glass at his feet.

"If that Bridge had exploded twenty minutes earlier, all the church-goers might have been dead . . ." Rita said, "and we perhaps too!" Rita had never been the optimist of the family, and she was almost famous for her exagerated and sombre predictions, but this time there was a lot of truth in her words. The church was even closer to the Bridge than the van Dongen's house.

"That is indeed true, Rita," Mr. van Dongen said. "What a blessing that no one was on the street. It was just a few minutes past six."

"Why those Mofs still blew up the thing, I'd like to know," grumbled Dick. "To me it seems completely against the rules. After all they have capitulated!"

It was Bart who some time later came with an explanation. A crowd of Germans stood talking loudly on both sides of the river, Bart did not dare go to the street, although it was tantalizing for him to have to remain inside. The heavy explosions had splashed the river water hundreds of yards further along the street. It was as wet as if a torrent rainfall had lashed down. Without saying anything Bart went to Mr. van Dongen's office and returned with his binoculars. For several minutes he peered through it at the empty place where the bridge had been. When he put the binoculars down, he declared solemnly: "I might be wrong of course in your opinion, but I'm sure that a couple of Mofs let that Bridge go by accident. It seems to me that they had to unload the bridge and then by mistake blew the whole thing up."

"May we perhaps know how you have come to that conclusion," asked Dick with a trace of irony in his voice.

"Yes," stated Bart. "Of course. Here, if you look through this thing you can see several parts of a human body laying near the bridge." Dick snatched the binoculars away from Bart. "You are right," he said after a while. "Those stupid Mofs don't even know how to unload a bridge!"

But Dick was wrong. The next day they learned that two drunk soldiers, being in the mood to celebrate the conclusion of the war, had been in need of some fireworks. Having nothing else handy than the fuse of the bridge, they had ignited it. However, they did not get much time to enjoy this particular kind of firework for the next moment they died a sudden and quick death in the explosion. Compared with the fate of the two Germans, the people whose houses were quite badly damaged, still felt grateful that no fatalities had happened to them or their families.

From now on the people had to use an old small wooden bridge further down the river.

"When the Tommies learn that they have to enter Waterdam by that old decrepit thing, they will leave Waterdam for what it is and skip the whole village," predicted Bart. "And no Tommies, no Players . . ."

"Don't be a fool," Dick said annoyed. "As if the Tommies wouldn't know how to get across this ditch after having crossed the Rhine! They will build a Bailey bridge of course."

Rita saw that Bart grinned and walked away. "Who is the fool this time," she wondered. "Bart or Dick?"

When by Monday afternoon no Tommy or otner Allied soldier had been seen, tension increased rapidly. Everybody was convinced that before the day was over the village would be in Allied hands and Dick, even more so than Mr. van Dongen, was prepared to do his share to restore order in Waterdam after the disarmament of the Germans and the arrival of the Allies. Dick was very confident that this Underground group would take over the civil government of the village. Mr. van Dongen, who had performed his underground activities in various other parts of Holland, realized well enough that he would not have much say in the new government to be of Waterdam. He did not have much desire either. "There will be more than enough willing and capable men to do these jobs," he said, "I've done my share and all I wish is to live and to work under normal circumstances as soon as possible. To be home again without fear for arrest has up until now been of the greatest luxuries I've enjoyed for years. It almost means as much to me as those delicious biscuits with butter and corned beef!" He smiled teasingly at his wife, kissing her lightly on the cheek. But Mrs. van Dongen did not smile. She was eaten by fear and worries about her youngest son. It seemed as if each new day she lost more of her confidence that John was alive and safe. Never before had she shown so clearly her frustration and tension. Never during all the years of occupation — and to say the least during the last and worst one — had she given in to her anxiety and despair. Up until these last few days she had been an example of courage, strength and faith. Now all her reserves were exhausted. Her husband was home. It was no longer necessary to fight her feeling of insecurity. Too many things had happened these years. Now she was paying for it with a despondency which resulted in despair.

Dick van Dongen had his own worries. His Underground group had gotten hold of a couple of stenguns some time ago. They were safely hidden on some farm. Would he be one of the men who was going to get one of them? Dick pictured himself as the hero of the day: Dressed in blue overalls with the initials N.B.S. (Netherland's Home Forces — Binnenlandse Strijdkrachten) on one of the sleeves and a stengun under his arms, picking up N.S.B.ers and "Moffen dates". Confusing though, he reflected, that the letters N.B.S. only differed in order from N.S.B. But as long as I get my stengun, I don't care . . ."

When the clock struck five, Dick rushed off to his underground 'headquarters', where he and the other men received their last instructions from the group commander about the use of a stengun. As it was still too risky to get the real stenguns out of their hiding place, the underground workers had been practising with old hunting rifles for the last few weeks.

Around noon that day is was made known that from now on the citizens were allowed outside from 8 a.m. till 10 a.m. and from 4 p.m. till 6 p.m.

"How generous!", the people said sarcastically. "When it comes to the point, the Germans have no say in these matters! Ridiculous that we can't be outside all day like free people!" But the trouble was that in spite of the capitulation, the Waterdammers were still not liberated. They were going to find that out the same afternoon.

(To be continued)

Photo H. H. Binnema

Maranatha Christian Reformed Church of Belleville, Ont.

Het was een blijde dag, waarop wij de bovenbouw van onze kerk in gebruik konden nemen. 5 Jaren werd vergaderd in een basement. De groei van de gemeente veroorzaakte een schreiend gebrek aan meer vergaderruimte. Nu is dan begin Juni de nieuwe kerk ingewijd. Het ontwerp is van H. Mastenbroek van Rexdale. Eenvoudige maar prachtige lijnen maken het gebouw 'n sieraad en door de hoogte tevens een opvallend teken in het noordelijk deel van de stad. Veel werk is verzet door bouwcommissie en predikant om de kosten tot het uiterste te beperken.

Bijzonder opvallend is de prachtige acoustiek waardoor het spreken in de kerk erg gemakkelijk is en de — reeds geïnstalleerde — luidspreker niet nodig is. Veel vrijwillige arbeid werd verricht in het afwerken.

De inwijding stond in het teken van verwondering over Gods zegen en de belofte van toewijding van kerk en leven aan de verheerlijking van Gods Naam. Vertegenwoordigers van classis en buurkerken boden de beste wensen aan. Gelukwensen werden uitgesproken door architect, aannemer, vroegere predikanten. Ds. Jonker van Brampton gaf de meditatie, ds. Witt van East Palmyra leidde in gebed, de eigen predikant, ds. Ringnalda, aanvaardde het gebouw van de bouwcommissie en de bijbel van de vice-voorzitter van de kerkeraad.

Verschillende onderdelen zoals lampen, doopvont, kruis, kansel, trottoir, tuinaanleg zijn ontwerpen van gemeenteleden. De vrouwen zorgden voor lopers en karpetten.

In het basement worden nu lokalen gemaakt; een babykamer is al klaar. De resterende grote zaal zal een toneel krijgen, dat tevens nog als vergaderzaaltje kan dienen.

De totale kosten blijven onder 60,000. Ongeveer de helft was beschikbaar van bouwfonds en bijdragen-in eens.

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

Beroepen:

te Fruitland, Ont., J. Geuzebroek te Barrie, Ont.

te Collingwood, Ont., Kand. R. Praamsma.

te Acton, Ont., J. Groen te Wallaceburg, Ont.

Aangenomen

naar Welland Junction, Ont., A. Vanden Ende te Brooks, Alta.

Bedankt

voor Richmond, B.C., A. Vanden Ende to Brooks, Alta.

FREE CHR. REF. CHURCH

Beroepen:

te London en Mitchell (gecombineerd): T. Harder te Kornhorn, Nederland (bij acclamatie).

CHURCH SERVICES AT MIDLAND, ONT.

Special Summer Services will be held in Midland, Ontario, under the auspices of the First Chr. Ref. Church of Orillia. They will be held in the Calvary Baptist Church of Midland at 3.30 p.m. of every Sunday from July 14 through Sept. 1, all in the English language. Tourists, visitors and vacationers in the area are urged to attend.

Ministers vacationing in this neighbourhood are hereby kindly requested to help out with the preaching. For further information write: E. Gritter, 107 Emily St., Orillia, or phone 325-1088.

The Chr. Ref. Church of Kingston, Ont. needs

PULPIT SUPPLIES

for Aug. 11 and 18. Any minister who is willing to preach in Kingston on these dates, please contact R. Wagter, 672 Johnson St., Kingston, Ont.

REV. D. N. HABERMEHL DOET DOCTORAAL EXAMEN

De predikant van de Chr. Ref. Church te Newmarket, Ont., Rev. D. N. Habermehl, is dezer dagen teruggekeerd van een verblijf van twee en een halve maand in Nederland. In die tijd heeft hij aan de Vrije Universiteit het doctoraal examen in de theologie met goed gevolg afgelegd. Zijn hoofdvak was de Ambtelijke Vakken bij Prof. J. H. Bavinck, terwijl hij als bijvakken had gekozen Dogmageschiedenis (Prof. G. C. Berkouwer) en Exegese Nieuwe Testament (Prof. R. Schippers).

Rev. Habermehl werd in 1928 in Amsterdam geboren, waar zijn vader een kruidenierswinkel had. Na zijn opleiding aan het Gereformeerd Gymnasium en de V.U. werd Rev. Habermehl in 1953 in zijn ambt als predikant bevestigd te Wormer. Hij was toen tevens evangelisatie-predikant voor de Zaanstreek. In samenwerking met anderen heeft hjj daar de Stichting "Evangelie en Industrie" opgericht. Het leiden van een cursus voor Industrie-ouderlingen was de aanleiding tot het schrijven van Rev. Habermehls bekende boek "Ons dagelijks werk".

Rev. Habermehl kwam in 1959 naar Canada en heeft sindsdien de kerk van Newmarket gediend. Via zijn lidmaatschap in de Canadian Religion and Labour Council heeft hij ook thans weer veel contact met industriëlen en vakbondleiders. De nieuwe vorm van evangelisatiearbeid, onder de naam "Zonnebloemwerk" is eveneens begonnen door Rev. en Mrs. Habermehl.

BOEKBESPREKING

ZIELZORG, door dr. P. J. Roscam Abbing, in de serie Praktisch Theologische Handboekjes. Uitgave: Boekencentrum N.V., 's Gravenhage.
Prijs f 5.90 ingenaaid.

Huisbezoek afleggen behoort niet tot één van de eenvoudigste taken voor de ouderling. Om elke keer weer een vruchtbaar gesprek te hebben is vaak een hele opgave.

Om U daarin te helpen heeft dr. Roscam Abbing dit eenvoudige en zeer overzichtelijke boekje geschreven. Het is "tendienste van huisbezoekers en van allen die zorg voor hun naasten hebben". Met die naasten zijn voornamelijk bedoeld de "huisgenoten des geloofs".

We vinden echter een grote variatie onder de gemeenteleden. De schrijver behandelt dan in het kort twaalf verschillende soorten van kerkleden waarmee men gewoonlijk in contact komt. Het zijn de volgende: zij, die twijfelen; die dwalen; die moeilijke beslissingen moeten nemen; die een zondig leven leiden; die bekommerd zijn; die lichtvaardig zijn; die lauw zijn; die zelfverzekerd zijn; die leed dragen; die een innerlijke strijd voeren; die kerkelijk niet meeleven; en — wat de schrijver noemt — de gewone gemeenteleden. Elke categorie van gemeenteleden wordt in het kort besproken. Om twee voorbeelden te noemen:

Onder "hen die twijfelen" worden vier punten aangeroerd. 1. Gezonde twijfel; 2. Onnodige twijfel; 3. Ongezonde twijfel; 4. Existentiële twijfel en kleingeloof. "Zij die kerkelijk niet meeleven" worden in drie groepen onderscheiden, nl. de individualisten; zij, die te veel gemeenschap eisen; de verhinderden.

Dit boekje wordt ingeleid met enkele waardevolle opmerkingen over "het doen van huisbezoek".

Het huisbezoek is een belangrijk element in ons kerkelijk leven. Wil het echter tot zijn recht komen dan is het een eerste vereiste voor de huisbezoeker te weten wie de naaste is. Voordat U in de herfst weer met het huisbezoek begint zou U dit boekje gedurende de zomermaanden eens rustig moeten doornemen.

Paul Tameling

•

ROME EN DE REFORMATIE, door A. T. Besselaar en J. Spoelstra. Uitgave No. 55 in de Boeketreeks, bij Kok, Kampen. f1,50.

Blijkens de inleiding is de verhouding tussen Rome en de Reformatie in Nederland voor verbetering vatbaar. Datzelfde kan ook gezegd worden van die verhouding in de rest van de wereld.

We hebben, sinds de breuk in de 16de eeuw, weinig gedaan om elkaar te vinden, weinig meer gedaan dan elkaar ernstige verwijten maken. Op z'n best hebben we elkaar verdragen en langs elkaar heen geleefd. Geen christen die de belijdenis van de enige, heilige, algemene, christelijke kerk ernstig neemt, kan hier genoegen mee nemen.

Om een ontmoeting tussen Rome en de Reformatie te stimuleren, is dit boekje geschreven.

In 25 hoofdstukjes worden evenveel onderwerpen behandeld. Beider standpunt en motieven, worden zo eerlijk mogelijk weergegeven.

De beide schrijvers zijn gereformeerde predikanten. Ze doen ook geen hopeloze poging om objektief te blijven. Ronduit nemen ze de gereformeerde belijdenis als hun uitgang. Het Roomse standpunt wordt gewaardeerd, waar mogelijk, afgewezen, waar nodig. Maar in die afwijzing doen ze het uiterste om broederlijk te blijven en niet onnodig te stoten.

Het boekje is populair geschreven. Bewust. Omdat voor de geschoolde al lektuur bestaat. Voor de ongeschoolde, de "gewone man", was dat tot op heden, weinig of niet het geval.

Voordeel hiervan is dat het boek binnen het bereik van ieder is. U kunt het gebruiken in uw evangelisatiewerk. U kunt het ook geven aan uw Nederlands sprekende, Rooms-Katholieke buurman.

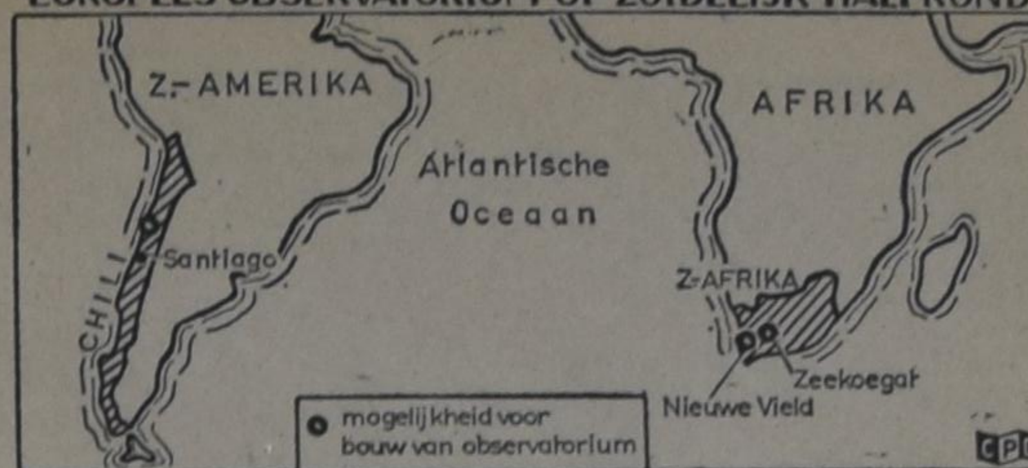
Nadeel is, en dat hebben de auteurs zelf al vastgesteld, dat aan duidelijkheid en volledigheid moest worden ingeboet. Dit offer is echter onvermijdelijk wil het doel, wil de "gewone man", bereikt worden.

Het boekje is aktueel. Er gebeuren grote dingen in de Roomse kerk. Er is beweging in gekomen, al kunnen we misschien nog niet precies zeggen in welke richting die beweging gaat.

Geen meelevend christen kan zich veroorloven deze gebeurtenissen langs zich heen te laten gaan.

Wie verstaat dat de verhouding tussen en de ontmoeting van Rome en de Reformatie ook hem aangaat, wie verstaat dat hij ook daarin een taak heeft, beginne met te lezen: "Rome en de Reformatie".

J. A. Quartel.

WEST-EUROPA BOUWT GROOTSTE OBSERVATORIUM VAN HET ZUIDELIJK HALFROND

Bijna 80% van alle grote telescopen in de wereld staan op het noordelijk halfrond. Dit heeft zeer grote wetenschappelijke bezwaren voor het onderzoek van het heelal. West-Europa zal nu een belangrijke wetenschappelijke bijdrage gaan leveren. België, West-Duitsland, Frankrijk, Nederland en Zweden hebben een overeenkomst ondertekend om op het zuidelijk halfrond een groot nieuw observatorium op te richten. Van de Ford Foundation uit de Ver. Staten is ter ondersteuning van het plan 1 miljoen dollar ontvangen.

Het belangrijkste 'werktuig' van het Europese observatorium is een lens van 3,5 meter. Om deze lens te maken is een speciale dienst opgericht. Het Europese observatorium zal worden beheerd door een wetenschappelijke raad, gevormd uit leden van de verschillende nationaliteiten. Professor Heckmann uit Hamburg is de voorlopige voorzitter van deze raad.

Momenteel wordt er een studie gemaakt van de plaats waar het observatorium zal worden gebouwd. Men zal kiezen uit drie mogelijkheden, zie kaart. In één van deze plaatsen zal het Europese observatorium worden gebouwd, het grootste van het zuidelijk halfrond.

VEILIG ZWEMMEN IN ZEE

TIPS VOOR BADGASTEN

Als u niet kunt zwemmen ga dan HOOGSTENS tot uw middel in het water. Laat u NOOIT drijven.

Blijf altijd MINSTENS vijftig meter bij een golfbreker vandaan!!

Overtuig u altijd v.d. windrichting. Een *landwind* is altijd gevaarlijk. (de bovenstroom i.h. zeewater is dan n.l. altijd zeewaarts gericht!!!!!

Laat u niet drijven op luchtbedden, banden, ed.

LET OP DE WAARSCHUWINGSBORDEN. Deze wijzen u niet zonder reden op mogelijk gevaar.

Ga nooit ver in zee. Al kunt u nog zo goed zwemmen de zeestromingen zijn veel sterker dan u.

POGING TOT UITBREIDING VAN VRIJWILLIGE EXPORT-BEPERKING NAAR CANADA

Onze vorige regering heeft in gevallen waarin belangen van de Canadese industrie door import sterk werden aangetast, gepoogd door een z.g. "vrijwillige" exportbeperking naar Canada de druk van de buitenlandse concurrentie wat te verminderen. Men gaf aan deze vrijwillige exportbeperking de voorkeur boven een officiële importbeperking van Canadese zijde. Het systeem van vrijwillige exportbeperking naar Canada heeft tot dusverre alleen maar ten opzichte van Japan succes gehad. Van Japanse zijde bleek men bereid de export van een aantal artikelen naar Canada te verminderen. Deze beperkingen hebben betrekking op ongeveer 40% van de totale Japanse export naar Canada. Japanse exporteurs hebben echter veel kritiek gehad op deze maatregelen, vooral omdat andere landen die naar Canada exporteren niet bereid bleken zich enige beperking op te leggen. Een voorbeeld hiervan was de vergeefse reis van een Canadese delegatie naar Hongkong met het doel de export van rubber schoenen uit dit gebied naar ons land te verminderen.

De regering wil thans opnieuw proberen andere landen — naast Japan — te bewegen tot exportbeperking. Met name wil men terzake onderhandelen met Portugal, Israel, Hongkong en Formosa. Men heeft Portugal en Israel gevraagd de export van katoenen garens naar Canada te beperken en men hoopt Hongkong bereid te vinden op dezelfde wijze de export van katoenen hemden (shirts) naar Canada te verminderen. In de besprekingen die men met Formosa zal gaan voeren, zal de beperking van de uitvoer naar Canada van rubber schoenen aan de orde komen.

Of het zal gelukken het systeem van een vrijwillige exportbeperking naar Canada uit te breiden, staat nog te bezien. Het is bekend dat men destijds in Hongkong niet tot enig resultaat kon komen omdat men zich daar op het standpunt stelde dat wanneer de Canadese regering meende de import van artikelen uit bepaalde landen te moeten beperken, dan ook naar buiten duidelijk zou moeten blijken dat in Canada importrestrikties worden toegepast.

(NCKvK)

BRIEVEN UIT KLEIN AZIE

(Vervolg van pag. 4)

zitten ze op elkaar gedrongen en sommigen van de vrouwen zijn bijna helemaal gesluierd. Langzaam gaat het landschap over in olijfgaarden. Kilometers aan een stuk zien we het zachte groen van duizenden olijfbomen. We genieten van het beeld en de niet al te slechte weg, tot we ineens een riviertje voor ons zien opdoemen. Dichterbij komend ontdekken we echter aan de rechterkant een stenen brug. Deze is nog geen twee meter breed en blijkbaar alleen bestemd voor ezels en boerenkarren. Dus leidt de hoofdweg door het water, dat ongeveer vijf meter breed is en waarin een behoorlijke stroming staat. Autokenners weten wel, hoe laag de tegenwoordige wagens op hun wielen staan, maar hoe diep het water is weten we niet. We moeten het er echter wel op wagen want er is geen andere weg. Inderdaad bereiken we de overkant en met de achterwielen nog half in het water, krijgt de motor een hik en blijft op de helling staan. Had de wagen kunnen spreken dan had hij vermoedelijk gezegd: "Doe het nu zelf maar". Tegelijkertijd komt een bus van de tegenovergestelde richting aan, die de "waterweg" niet door kan zolang wij daar staan. In een ommezien zijn echter alle mannelijke passagiers uit de bus gestormd. Ze rennen als een hoop mieren op de auto af alsof dit een boterham met honig is. Van allemaal krijgen we de beste raadgevingen en sommigen hollen weg om met oude lappen terug te komen en natte delen van de motor te drogen. Iedereen is zo hulpvaardig als het maar zijn kan en als de motor nog niet wil pakken, duwen ze de wagen met man en macht de helling op en zetten hem aan de kant van de weg.

Vriendelijk dankend voor de vlotte en sportieve medewerking, beginnen we zelf een en ander na te kijken en is het euvel betrekkelijk gauw verholpen. We kunnen onze reis weer vervolgen langs de bloeiende perzikbomen, die nu overal in het veld te zien zijn. In deze omgeving lopen de jonge vrouwen en meisjes met nieuwe hoofddoeken om vanwege de bayram.

De gaten in de wegen zijn nu gelukkig maar een centimeter of tien diep en weer trachten we er omheen te rijden om in het volgende gat terecht te komen.

We vinden gelegenheid om te eten in een plaats aan de kust van de Egeïsche Zee. Het restaurant bevindt zich op de bovenste verdieping van het hotel en geeft ons een schitterend vergezicht over het blauwe water. De golfjes kabbelen tegen de roeibootjes aan die bij de oever liggen. Griekse eilanden voor de kust zijn in een waas gehuld. De palmen langs de boulevard bewegen in de zeewind en de dorpelingen op straat wensen elkaar geluk ter gelegenheid van het einde der ramazan. Iedereen is in nieuwe kleren uitgedost, zoals wij dat vroeger met Pasen deden.

We zijn de enige gasten in het restaurant, dat door Grieken wordt gedreven en waar het kraakhelder is. Op aanraden van onze vrienden nemen we octopus als maaltijd. De tentakels van de inktvis worden gebraden en met groente en aardappelen opgediend. Misschien moet je het vaker gegeten hebben om het een delicatesse te vinden, maar het smaakt in elk geval goed.

Wanneer we de reis voortzetten bemerken we aan de gebouwen en omgeving dat hier tot voor enkele tientallen jaren, Grieken gewoond hebben. Huizen zijn anders en beter gebouwd, terwijl Griekse kerken op verscheidene plaatsen worden aangetroffen. Ergens op het land staat een verlaten Grieks kapelletje. Nu practisch alle Grieken verdreven zijn uit Turkije, zal er hoegenaamd geen gebruik meer worden gemaakt van deze gebouwen. Vooral de Turkse kustplaatsen hebben trouwens veel nadeel ondervonden van deze verdrijving. Het waren n.l. de Grieken die de handel in handen hadden en het zijn zeer goede zakenmensen. Nu is het leven uit de dorpen en steden grotendeels verdwenen.

Een enkele maal rijden we wat kamelen achterop, die grote hoeveelheden op hun ruggen meevoeren. Ze volgen de baas, die op een ezeltje gezeten, hen voorgaat. De bomen vertonen overal dikke knoppen en de altijd groene cederbomen en cypressen staan statig in het veld. Bloeiende perzikbomen trekken steeds weer de aandacht.

Een oude bus rammelt over de weg en bovenop het dak kijken lammetjes met touwen aan elkaar vastgebonden, met angstige ogen naar het voorbijglijdende landschap. Als we op een stukje goede weg komen, zetten we er even de vaart in om tenminste wat achterstallige tijd in te halen. Pas om half tien komen we op de plaats van bestemming aan in de stad Bursa, die bekend is om zijn hete baden, prachtige bergachtige omgeving en verschillende takken van industrie. De voornaamste is wel die van de ruwe zijde en Bursa is een der grootste wereldcentra hiervan.

Het is moeilijk om tijdens de bayram onderdak te vinden en we nemen genoegen met een plaats waarin een "kurort" is ondergebracht. Daar is het echter zo koud en tochtig, dat geen van ons veel slaap krijgt die nacht. De patienten die 's morgen in drommen naar de hete baden in het gebouw trekken, zouden zich een verkoudheid op de hals halen. We voelen er dan ook niets voor om gebruik te maken van deze "genezende" bronnen en vinden het beter om maar zo spoedig mogelijk door te rijden in de richting van Ankara. De verhalen over goede wegen geloven we niet meer tot we zelf gezien hebben hoe ze zijn. En het begin is dan ook allesbehalve goed te noemen. Geleidelijk aan wordt het echter beter en we blijven even stilstaan om te genieten van het wondermooie uitzicht dat we hebben op de beroemde Ulu Dâgh (grootste berg). Het is een der hoogste bergtoppen in Turkije, die in Byzantijnse tijd de monniksberg heette. Toen stonden er n.l. kloosters op deze berg, waar ook Griekse prelaten hun toevlucht zochten tijdens de vervolgingen der beeldenstormen.

Weg naar Pergamum door de rivier.

Van nu af aan zijn de velden en bergen bedekt met een dikke sneeuwlaag. De zon overgiet het landschap en het lijkt alsof een grote hoeveelheid watten zacht is neergelegd. Zonder te veel moeite beklimmen we de kleine berghellingen, maar raken vast als we over een met ijs bedekte pas moeten. Bereidwillige autobestuurders willen stoppen, maar we beduidden hun dit niet te doen met het oog op hetzelfde resultaat als wij geboekt hebben. We zijn juist van plan om de sneeuwkettingen in gebruik te gaan nemen, als een herdersjongen uit het struikgewas op ons afkomt. Zonder iets te vragen of te zeggen neemt hij een takkenbosje, krabt wat zand onder de sneeuw vandaan en beduidt ons te gaan rijden. Behendig slaat hij de takkenbos met het wiel mee, waardoor dit pakt en de auto weer voortrijdt. Een eenvoudige manier die hij misschien reeds vele malen op dat punt in de praktijk heeft gebracht. In minder dan geen tijd kunnen we de reis vervolgen en vanuit de auto bedanken we hem met handgebaren.

De anders zo armelijke dorpen met hun lemen huizen, doen op de hoogte vriendelijk en haast sprookjesachtig aan. Alles is bedekt met versgevallen sneeuw. Kleine meiskes drijven wat koeien naar huis of fontein. Over de bergpas in het dal gekomen ligt er echter weinig sneeuw en op een gegeven moment rijden we een boerenwagen achterop. Dit op zichzelf is natuurlijk niet ongewoon, maar er zit een meisje achterop, dat in dracht verschilt van alle andere, die we tot dusver ontmoet hebben. Haar gezichtje staat weliswaar niet vrolijk, maar de witte hoofddoek met rode band, die bij elkaar gehouden wordt door een zilveren speld, staat toch alleraardigst. Vermoedelijk is het haar vader die op de bok zit en z'n ongeveer zestien-jarige dochter naar de door hem uitgekozen jongeman brengt. Op het platteland in Turkije worden deze meisjes nog uitgehuwelijkt, waarvoor de vader dus geld en/of goederen krijgt.

We merken verder in de vallei op, dat velen hun huisjes witgekalkt hebben voor de bayram en de groene betegelde minaret van de kleine moskee, komt daardoor meer tot zijn recht (groen is de heilige kleur der Islamieten).

Bij een benzinestation staat een klein restaurant, waar we voor heel weinig geld en veel gebaren plus woordenboek, een heerlijk bereide biefstuk met verschillende groentesoorten krijgen.

De hoofdstad ligt nu op slechts vijftig kilometer bij ons vandaan en we bereiken die plaats als de duisternis aan het vallen is. Het is een verkwikking om dit keer in een goed verwarmd hotel te kunnen verblijven. We waarderen weer meer dan voorheen, de faciliteiten die ons ten dienste staan.

Een lange tocht, die zeer interessant was, ligt weer achter ons en ook deze zullen we niet gauw vergeten. We hebben weer onnoemelijk veel gezien van het land en wel speciaal van een oude stad, waarover de Bijbel ons niet veel vertelt. Maar mèt het aanschouwen van deze overblijfselen uit oude tijden, menen we de brief van Johannes aan de gemeente van Pergamum, beter begrepen te hebben.

ABONNEMENTSFORMULIER

Hierbij geef ik op als abonné van Calvinist-Contact

Naam ....

Post-adres ....

....

Aangebracht door: ....

Naam ....

Post-adres ....

....

Aanbrengpremie: ....

Zendt dit formulier met het abonnementsgeld ad $ 4.00 in cash/money-order/cheque (bij cheque 15¢ extra voor bankkosten) naar "Calvinist-Contact", Box 312, Station B., Hamilton, Ont.

Aan:

Calvinist-Contact, Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

ADRES VERANDERING

NIEUW ADRES:

Naam ....

Post-adres ....

....

....

OUD ADRES:

....

....

"CALVINIST - CONTACT"

PREMIE BOEKEN

HET KOST U NIETS om in het bezit te komen van een aantal mooie en goede boeken. U behoeft alleen het gesprek op Calvinist-Contact te brengen, als U op bezoek bent bij familie of vrienden, die ons blad nog niet lezen. De rest is niet moeilijk. De enige bepaling is, dat U tegelijk met de opgave van het nieuwe abonnement het abonnementsgeld van $ 4.00 opstuurt.

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt mag U een der volgende boeken kiezen:

DE ILLEGALE WERKER, door Anne de Vries.
Dit boek geeft een bijzonder belangwekkend aspect van de gehele verzetsstrijd. Het is een treffende, boeiende beschrijving van de typen van illegale werkers, en verder van hun leef- en werkwijze, van hun lotgevalen na arrestatie. Een spannende documentaire.

ENCYCLOPEDIE VAN DE BIJBEL, samengesteld door Dr. C. N. Impeta.
Deze encyclopedie is een handige wegwijzer door de Bijbel. Alle Bijbelse personen, geografische namen, alles wat betrekking heeft op de afzonderlijke Bijbelboeken, cultus en maatschappelijk leven van Oud-Israël, de in de Bijbel genoemde gebruiksvoorwerpen, dieren, planten enz. kunt U hierin vinden met een kort-en-bondige omschrijving. Een uitstekende gids door de Bijbel.

HUMOR VAN DE BIJBEL, door Okke Jager.
Het geheim van de ware humor is te leven in de vreugde van Christus. In dit boekje wordt gepoogd dit aan de lezers duidelijk te maken.

DE BIJBEL ALS BOEK VAN SCHOONHEID, door Dr. B. Wielenga.
Gelovigen maar ook ongelovigen hebben erkend dat de Bijbel een zeer bijzonder boek is. Een boek van onuitputtelijke schoonheid.

BILDERDIJK, door Martien J. G. De Jong.
Een bibliografie over Bilderdijk, die een van de geleerdste mannen was van zijn tijd, en leefde in de dagen van het Réveil. Dit boekje geeft behalve een levensbeschrijving tevens een indruk van zijn voornaamste werken.

JOHANNES CALVIJN, ZIJN LEVEN EN WERK, door Dr. R. Schippers.
Deze biografische schets presenteert treffende bijzonderheden uit het leven en de arbeid van Calvijn.

HEDEN ZO GIJ ZIJN STEM HOORT (Bijbels Dagboek).
Recensie-schrijvers hebben indertijd dit dagboek aanbevolen als een der beste en nog is het niet verouderd.

DE CHRISTENREIS, door John Bunyan.

DE CHRISTINNEREIS, door John Bunyan.
Beroemde boeken van de wereldberoemde schrijver Bunyan. Boeken die hoog zijn aangeschreven in de literaire wereld.

LUTHERS WERKEN
Luthers werken zijn niet erg bekend en toch zo erg belangrijk. Ds. Impeta geeft in dit boekje de vertaling van: "De Babylonische gevangenschap van de Kerk", "Brief aan Paus Leo X" en "De vrijheid van een Christen".

DE BRUG, door K. Norel.
In deze roman tekent de bekende schrijver K. Norel welke moeilijkheden vaak veroorzaakt worden wanneer gezinnen van het platteland naar een grote stad verhuizen. Er is echter vaak een brug om de moeilijkheden te overwinnen.

HEL EN HEMEL VAN DACHAU, door Ds. J. Overduin.
Een boekje waarin de verschrikkingen van het concentratiekamp Dachau gedurende de tweede wereldoorlog worden beschreven, maar waarin vooral ook uitkomt de heerlijkheid van een onwankelbaar geloof in God, zodat het hemelleven reeds aanvangt temidden van Helse tyrannie.

KAART VAN KERKELIJK NEDERLAND, door Dr. C. N. Impeta. (Beschrijving van verleden en heden der Remonstrantse Broederschap.)
Ds. Impeta geeft in dit boekje een objectieve beschrijving van de meer dan 50 kerken in Nederland. (Geschiedenis, grondslag, organisatie enz.) Een zeer interessant boekje voor meelevende kerkmensen.

ROME EN DE REFORMATIE (Boeket-reeks)
De Reformatie van de 16e eeuw ligt in het grijze verleden. Daar is nu een keer, zo zeggen velen, een grote kloof tussen Rome en de Reformatie. Het is een afgesloten geheel en men hoeft over eenheid niet meer te denken. Toch moet er een poging blijven bestaan tot het voeren van een eerlijk gesprek tussn de Roomse Kerk en de Kerk van de Reformatie. Dit aantrekkelijk geschreven boekje handelt over dit alleszins belangrijke onderwerp.

OP DE MAN AF. (Boeket-reeks)
Dit boekje is geschreven door de bekende Ds. Okke Jager, die inderdaad de kunst verstaat om dingen op de man af te zeggen. In dit boekje zijn toespraken opgenomen welke Ds. Jager heeft gehouden voor de N.C.R.V. en de I.K.O.R. Het is zeer interessante literatuur.

VERLEIDENDEGEESTEN, door Dr. A. B. W. M. Kok.
Een zeldzaam interessant boekje, dat U in het kort op de hoogte brengt met de dwaalleringen van verschillende sectarische richtingen.

Omdat wij tegenwoordig extra pagina's geven in de Engelse taal, zijn voor het aanbrengen van nieuwe abonnees nu ook Engelse boeken verkrijgbaar.

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt kunt U een van de volgende "ONE EVENING CONDENSED CHRISTIAN BOOKS" kiezen.

MARTYR OF THE CATACOMBS
An emotion stirring chronicle of the persecution and triumphs of First Century Christians.

CONFLICT WITH DARKNESS
Virginia Blakeslee, vividly portrays the harsh realities of heathen darkness put again the power of God's Word.

AND TO THE ESKIMOS
Stanley Ledyard. The testing and trials of a modern Missionary adventure.

AMAZON MOON
Rosemary Conningham. Deep and practical spiritual lessons drawn from thrilling accounts in the deep Jungles.

WHEN THE BAMBOO SINGS
By experienced Missionary Douglas C. Percy, a true life story of a young African and his love for a maid of another tribe.

JOHN THE BAPTIST
Dr. F. B. Meyer. A Clasp between the Old and the New Testament. Portrays humility, courage, devotion.

MARTIN LUTHER THE MAN
Ruth Gordon. The Personality of Martin Luther, his character and purpose. The background to his God revealed doctrine of Justification by Faith.

Voor twee abonnees:

A PREY TO SATAN
A moving story which is often filled with suspense. The main characters in this book are people of the Reformed Church.

IN THE MIRROR
This book is published in connection with the Centennial of the Christian Reformed Church in 1957. Dr. Kromminga reviews what the Christian Reformed Church has done, and ought to do. "In the Mirror" reflects theories and ideas which are sound in doctrine and wise in counsel.